

LUMINA BIBLIEI

1 Iunie 1930

Numărul 6

LUMINA BIBLIEI

Viena

1 Junie 1930

No. 6

Iov mai mare decât Avraam

„In toate acestea Iov n'a păcătuit de loc și n'a vorbit nimic necuvincios împotriva lui Dumnezeu.” — Iov 1 : 22.

Partea I

IHOVA a chemat pe Avraam dintr-o țară din răsărit și l'a condus la un loc anumit, în scopul, ca să formeze o icoană despre planul, său referitor la om. Avraam în sine nu a fost om mare, dar deoarece a dovedit credincioșie și supunere față de Dumnezeu, a fost destul de mare. Iov asemenea a fost un născut al țării din răsărit, și cuvântul lui Dumnezeu spune limbricit, că „Iov era mai mare decât toți fiii răsăritului.” Din această rezultă, că el trebuia să fie mai mare decât Avraam, și că Dumnezeu l'a folosit spre un scop important. Motivul acestui fapt îl găsim în cuvântul lui Dumnezeu. Doar Avraam, fiecă numai cu o ocazie, dar a arătat credință neîndestulitoare față de Dumnezeu. (1 Moise 12 : 13) Credința lui Iov însă nici odată nu s'a schimbat.

Jehova este cel mai mare aranjator al icoanelor vie. El permite ca unii oameni să servească spre anumite numbre, care să se creadă mari pentru străduințele lor. De fapt însă nu sunt mari. Chiar la începutul istoriei omeniței a folosit pe unii în armonie cu planul său desăvârșit, și cu umblările lor a preumbrit răscumpărarea și zilele viitoare a restatorniciei. Acești oameni cu multă dorință au dorit să înțeleagă rostul umblărilor lor, dar această nu au putut primi, deoarece nu a fost voința lui Dumnezeu ca ei să știe, și nici nu a fost venit atunci încă timpul hotărât pentru a cunoaște înțelesul lor. Dintre acești oameni pe cari i-a folosit Dumnezeu, mulți au avut credință nestrămutată în Dumnezeu, ceea ce Dumnezeu va răsplăti la timpul cuvenit. Chiar și îngerii cerești au dorit să cunoască aceste lucruri, dar Dumnezeu a ținut înțelesul pe seama aceloră, cari vor trăi pe pământ în timpul stabilit de dânsul, și cari i se vor consacra.

Între icoanele formate și cuprinse în Biblie, se află și capul lui Iov. Această icoană este unică în sine și deosebeste de celelalte, și care ne învață înstructivitatea cea mai importantă pentru oricare creatură. Din cartea lui Iov numai foarte puțin au putut înțelege până acum, dat fiind, că înainte de timpul stabilit de Dumnezeu nici nu se putea înțelege. Acuma însă cartea lui Iov, se va deschide înaintea cercetătorului sărăcuțos, la lumina profetiei împlinite și la arătarea planului lui

Dumnezeu. Cele spuse în această carte ne vor servi o icoană clară despre puterea lui Dumnezeu, că prin restatornicie, omeniței îi poate da viață, și că și are de scop să facă această. Icoana restatorniciei nu se referă numai la evrei, ci și la toate națiunile de pe pământ. După cum reiese din Scriptură, Iov nu era evreu. El nu a trăit pe pământul lui Israel. El a locuit în Uz, oraș situat la răsăritul Palestinei. Despre Iov stă scris: „Și omul acesta era cel mai cu vază dintre toți locuitorii răsăritului.” (Iov 1 : 3) Această îl așează pe Iov într-o situație de care a avut parte o înșuși, și arată, că icoana ce a format Dumnezeu prin dânsul, trebuie să fie de o importanță mare.

Ceace s'a scris despre Iov ne va fi cu atât mai interesant, dacă vom observa, că Dumnezeu l'a folosit pe dânsul pentru a forma mai multe icoane; între acestea este și icoana minunată a restatorniciei, icoana acelei unelte, prin care omeniței va primi din nou viață. Poporul lui a fost seminția lui Sem prin Aram. Astfel Iov era urmașul aceluși fiu al lui Noe, care se bucura de deosebite promisiuni de binecuvântări din partea lui Dumnezeu. (1 Moise 9 : 26; 10 : 23) Cuvântul „Uz” înseamnă „sfat” sau „sfătuire”, ceea ce ar arăta, că Uz și urmașii lui au căutat și așteptat sfatul și cunoștința de la Dumnezeu. Toate acestea par să arate, că Iov avea oarecare legătură cu Dumnezeu, și că Dumnezeu l'a folosit pentru un scop important.

Încăperea este numai icoana realității. Icoana poate să fie un lucru care se poate vedea cu ochii naturali sau numai o icoană formată în mintea noastră despre un lucru real. Nu e important, că Iov ca persoană într'adevăr a trăit, sau că descrierea victiei lui este numai o pildă. Cele scrise despre dânsul se cuprind în cuvântul lui Dumnezeu, pentru instruirea omeniței. Deoarece Scriptura ne dă dovezi îndestulitoare, că Dumnezeu de s'a folosit oameni, cu cari a preumbrit desfășurarea planului său de mântuire, este convingătoare înovadă, că Iov într'adevăr a fost un om, pe care Dumnezeu l'a folosit ca o icoană vie, și că Dumnezeu a fost în legătură cu el. Mai departe este convingătoare și dovada, că Iov a trăit cu mult mai târziu decât Avraam. Faptul, că el într'adevăr a trăit, întărește și dovezile scrise de profeti. — Ezechiel 14 : 14, 20; Iac 5 : 11.

• Într-o Iov și Adam există o paralelă (deosebire) pronunțată, întrucât nu putem trece pelângă această fără să nu ne ocupăm de ea. Deosebirea dintre dânsii este numai aceea, că pînăcînd Adam nu și-a păstrat neprihănirea, Iov și-a păstrat-o. Adam omul desăvârșit, a fost un prinț care a locuit în grădina lui Dumnezeu, care a fost plantată în partea de răsărit a Edenului. Adam a avut legături cu Dumnezeu, adică a fost sfătuit de Dumnezeu. „Iov era mai mare decît toți fii răsăritului,“ cîciace l'a făcut pe dînsul de principe sau stăpînitor între oameni. Scriptura așa amintește despre dînsul ca de un principe. (Iov 21: 28; 31: 37). A locuit în pămîntul Uz, cîciace fusese, că a avut legătură cu Dumnezeu, adică a fost sfătuit de Dumnezeu.

7 Dumnezeu a creat pe omul Adam, și voința Creatorului a fost aceea, ca creatura sa desăvârșită să se închine Lui. Lucrul diavolului însă a fost aceea, ca să întoarcă pe omul Adam dela Dumnezeu. Această cale, Diavolul a ales-o din motive egoiste. Dumnezeu nu a ocrotit pe Adam în așa măsură, ca să nu fie atîns de încrederea viclene ale lui Satan; El a permis, ca Adam să fie expus ispitelor, ca astfel să-l poată proba.

8 Despre Iov stă scris: „Omul acesta era fără prihană, și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea dela rău.“ Cu toatăcă organismul său nu a fost desăvârșit și nici nu a avut drept la viață, dar inima sa a fost curată față de Dumnezeu, pentruce Dumnezeu l'a socotit desăvârșit. Deoarece Dumnezeu se uită la inimă sau la pornirea, care îl îndeamnă pe om la acțiune. El din acest punct de vedere a judecat pe Iov. „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la cîciace izbește în ochi, dar Domnul se uită la inimă.“ (I Samuel 16: 7) Inima lui Iov a fost consacrată lui Dumnezeu, avînd temere sinceră de Dumnezeu. (Iov 23: 15-17) Deci Iov așa a stat înaintea lui Dumnezeu cașicum ar fi fost desăvârșit, deoarece era un om cu inimă curată și sinceră. Adam în realitate a fost desăvârșit în Eden, pînăcînd Iov a fost numai socotit de desăvârșit, și în aceasta privință era între dânsii paralelă.

9 Principele Adam era un om bogat. A primit o femeie dela Dumnezeu și a avut speranță, că va umplea pămîntul cu o rasă de fii și fete fericite. El a fost părințele familiei omenești. A primit drept de domnie asupra tuturor creaturilor vii, animale și paseri. — I Moise 1: 26; 2: 19.

10 În timpul său și Iov trecea printre oameni ca un rege. (Iov 29: 25) Una din motivele pentruce a fost el cel mai mare dintre toți fii răsăritului, era, că avea bogăție și vază înaintea oamenilor. În legătură cu ieoanțele formate prin dînsul, Dumnezeu folosește simboluri și închipuiri. Numărul zece închipuiește plîntătea, adică înseamnă totul. Oricare înzecit a numărului zece asemenea înseamnă numai acest lucru. În legătură cu aceasta este interesant și chiar important a nota bogăția ce avea Iov, care arată o paralelă cu bogăția prințului Adam. Iov a avut șapte fii și trei fete, în total

zece copii. Numărul complet al copiilor săi ar putea reprezenta bine pe urmașii lui Adam, sau cu alte cuvînt pe întreaga familie omenească. Iov a avut 7000 oi și 3000 cămile, în total 10000 de dobitoace. A avut 500 boi și 500 măgărite și mulți servitori. (Iov 1: 3). Din aceste se vede, că bogăția lui cea mare și vaza înaintea oamenilor l'au făcut de cel mai mare om al timpului său. Când a fost restatornicit, Iov a reprimit tot cîciace a pierdut, și încă și mai mult. Aceasta este o altă dovadă, că Dumnezeu pe Iov la folosit de ieoană vie, ca să preumbreze prin el soarta omului, și aceea, cum va primi viață prin răsucupărare și restatornicire.

11 Adam trebuia să se consacreze pe deplin lui Dumnezeu, deoarece în calitate de creatură desăvârșită avea această sfîntă datorie. Față de el, Iov din voință liberă s'a consacrat pe deplin lui Dumnezeu. Fii săi au aranjat serbare, la care au luat parte toți împreună cu surorile lor. Predarea lui Iov față de Dumnezeu s'a văzut și prin aceea, ce a făcut imediat după serbare. „Si dupăce treceau zilele de ospăt, Iov chema și sfința pe fii săi, se scula dededimineață și aducea pentru fiecare din ei câte o ardere de tot. Căci zicea Iov: Poate că fii mei au păcătuit și au hulit pe Dumnezeu în inimă lor. Așa avea Iov obicei să facă.“ (Iov-1: 5) Trad. Nițulescu: „Așa făcea Iov totdeauna.“ Faptul că el așa a făcut totdeauna, adică permanent, este o altă dovadă de predarea sa față de Iehova.

12 Lucifer a fost mai marele lui Adam, pînăcînd a petrecut în Eden. Iehova l'a înzecit cu această onoare. Pentru necredincioșia sa, Dumnezeu a schimbat numele lui Lucifer în Balaur, Șarpe, Satan și Diavol. Însă influența asupra oamenilor nu a fost retrasă dela Satan, care în calitate de Diavol și pe mai departe a avut putere asupra oamenilor. Dovada o găsim atît în cartea lui Iov, cît și în alte părți a Scripturii. Cîciace a cauzat căderea lui Lucifer și l'a făcut drac nu a fost altceva, decît aceea, că a pofșit pentru sine închinarea lui Adam către Dumnezeu. Lucifer a dorit să câștige pentru sine închinarea omului. Pentru ajungerea scopului său blestemat, s'a folosit de Eva, femeia pe care Dumnezeu a dat-o lui Adam, cîciace i-a și reușit.

13 Diavolul a învidiat închinarea și predarea lui Iov față de Dumnezeu. Diavolul a învinuit pe Iov, că numai din motive egoiste a servit pe Dumnezeu. A sosit ziua cînd fii lui Dumnezeu sau prezentat înaintea lui Iehova. Satan, Diavolul asemenea s'a prezentat cu această creață cerească. Aceasta constituie o dovadă, că Satan a fost în cer și a avut intrare liberă înaintea lui Dumnezeu. Satan a voit să întoarcă pe Iov dela Dumnezeu, iar Dumnezeu avînd știre despre aceasta, i-a dat ocazie.

14 „Domnul zis Satanei: De unde vii? Si Satan a răspuns Domnului: Dela întrecerea pămîntului și dela plimbarea pe care am făcut-o pe el.“ Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pămînt. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abătea dela rău. Si Satan a răspuns Domnului: Oare degeaba se teme Iov de

Dumnezeu? Nu l-ai ocolit tu pe el, casa lui și tot ce este a lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui acopăr țara. Dar ia întinde-ți mâna, și atinge-te de tot ce are și sunt încredințat că te va blestema în față. Domnul a zis lui Satan: Iată îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna. Și Satan a plecat dinaintea Domnului. — Iov 1:7-12.

¹⁵ Satan a adus argumentul, că Dumnezeu oerotește pe Iov și toate ale lui, așa, că nu poate să-l induplece pe Iov ca să adoare pe Satan. Iehova i-a spus lui Satan, că poate să-l pună la probă pe Iov să părăsească pe Domnul. Atunci Satan a început să facă pregătirile pentru dărâmarea închinării lui Iov către Dumnezeu.

¹⁶ Se întâmplă, că pecând toți copiii lui Iov s'au strâns laolaltă în casa fratelui lor mai mare să bea și să mănânce laolaltă, Satan a atârnat pe agenții săi Sabeei, care au furat boii și măgărițele lui Iov și au omorât și pe servitorii lui. Ceilalți servitori ai lui au păzit oile, când deodată au fost mistuiți de foc împreună cu oile pe cari le păzeau. Tot în acel timp, Chaldeii, care asemenea au fost servii Diavolului, au furat cămilele lui Iov și au omorât servitorii cari le păzeau. În timp ce copiii lui Iov petreceau împreună, Satan a pornit un mare vifor, care a dărâmat casa, în care petreceau, și astfel toți copiii lui Iov au fost nimiciți. (Iov 1:13-19) Dracul a crezut, că Iov va blestema acuma pe Dumnezeu. Dimpotrivă, Iov s'a umilit înaintea lui Dumnezeu și a zis: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat, Domnul a luat, fie binecuvântat Numele Domnului.“ (Iov 1:21, 22) Nu așa cum a făcut Adam, Iov a dovedit supunere și umilință deplină față de Iehova. Iov deci și-a păstrat neprihănirea și predarea sa față de Dumnezeu.

¹⁷ E probabil, că Adam, după ce a fost alungat afară din Eden, s'a plâns și văctat asupra pierderii suferite; el a fost mahnit și a suferit. Atât pe Adam cât și pe urmașii săi Diavolul i-a urât și i-a chinuit. Numele Iov înseamnă: „cel care plânge, se tânguește, este urât și persecutat.“ În aceasta bine închipuiește le pe acele membre a familiei omenești, care au suferit pentru aceea, că au dorit să facă binele. Istoria rasei omenești este scrisă cu lacrimi amare. După ce Iov și-a pierdut copiii și averea, copiii lui Dumnezeu s'au prezentat într-o bună zi înaintea lui Iehova, și Satan asemenea a fost între dânsii. (Iov 2:1) Satan, Diavolul încă a și avuțo convorbire cu Dumnezeu:

¹⁸ „Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ, este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate dela rău. El se ține tare în neprihănirea lui și tu mă îndemni să-l pierd fără pricină. Și Satan a răspuns Domnului: Picio pentru piele. Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întindeți mâna și atinge-te de oasele și carnea lui și sunt încredințat că te va blestema în față. Domnul a zis lui Satan: Iată, îți-l dau pe mână, numai cruțându-i viața.“ — Iov 2:3-6

¹⁹ Satan a fost hotărât, să nimicească încrederea lui Iov ce o are în Dumnezeu, și ca să-l întoarcă dela Dumnezeu. „Și Satan aplecat dinaintea Domnului, apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului până la creștetul capului.“ (Iov 2:7) Iov iară s'a umilit în fața lui Dumnezeu, ceiace a fost închipuit prin aceea că a șezut în cenușe. „Și Iov a luat un ciob să se scarpine și a șezut pe cenușe.“ — Iov 2:8.

²⁰ Pe urmă i-a venit în minte lui Satan uncalta, cu care l'a câștigat și pe Adam. Dându-și silința să înfrângă neprihănirea lui Iov, în acest scop s'a folosit de femeia pe care Dumnezeu a dat-o de nevastă lui Iov. „Nevastăsa i-a zis: Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blastămă pe Dumnezeu și mori!“ Diavolului iară nu i-a reușit încercarea blestemată, de a înfrânge credința lui Iov. Iov a răspuns muștrător către nevastă-sa: „Vorbești ca o femeie ne bună. Ce primim dela Dumnezeu binele și să nu primim răul? În toate acestea Iov n'a păcătuit cu buzele lui.“ — Iov 2:10.

²¹ Adam a căzut în probă. El a păcătuit cu ochii deschizi cu voința liberă. — (I Timotei 2:14) Adam nu a iubit pe Dumnezeu. A fost stăpânit de dorința sa egoistă. Satan așa a crezut, că dacă Adam ispitit fiind de Eva, a dat loc dorinței sale egoiste și a căzut, Iov asemenea va da ascultare nevastei sale și va cădea. Iov nu a căzut în probă. El nu s'răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și nu l'a tăgăduit. Iov după ce și-a pierdut copiii și toată averea, și-a păstrat credincioșia și credința în Dumnezeu și totodată și neprihănirea sa. Atunci a zis Dumnezeu lui Satan: „El se ține tare în neprihănirea lui, și tu mă îndemni să-l pierd fără pricină.“

²² Neprihănirea înseamnă credincioșie față de un lucru, despre care cineva este convins, că este adevărat, între orice probe și încercări ar veni peste dânsul. Înseamnă, că cineva ține cu toată tăria la neatingerea faptelor rele făcute cu voința, și-și păzește credința și devotamentul său față de Creatorul său. Cineva poate fi învinuit de pildă de vre-o faptă rea, și cu toate că este nevinovat, va suferi pedeapsă mare, și între toate suferințele sale cu sinceritate ține la neprihănirea față de orice lucru rău, având încredere într'ânsul numai aceea, care îl cunoște. După însemnarea cărții ce poartă numele lui Iov, el și în cele mai înfocate probe, întotdeauna a ținut la adevăr, și păstrând credința în Dumnezeu, s'a bucurat de încrederea lui Dumnezeu.

²³ S'a zis că Adam în Eden, afară de experiențe, a fost desăvârșit în toate. Această concluzie nu este potrivită și se contrazice cu Scriptura. Iehova Dumnezeu l'a creat pe Adam desăvârșit. Este scris hotărât că orice lucrare a lui Iehova este desăvârșită. (V Moise 32:4) Dacă este vorba de lucrarea mâinii lui Iehova, atunci nu poate fi numai în parte desăvârșit. Adam a văzut mai bine să dea ascultare lui Satan, decât să se supună lui Dumnezeu. Pentru aceasta a căzut și a pierdut tot ceiace i-a dat Dumnezeu. Profetul Isaia cu aceste cuvinte fi descrie situația: Din tâlpi până în creștet nimic nu este sănătos, ci numai răni, vânătăi și car-

ne vie nestoarse, no legate, și ne alinate cu untdelemn.”
— Isaia 1 : 6.

²⁴ Privind organismul lui Iov, el era nedeșăvârșit, însă predarea inimii lui a fost deșăvârșită față de Dumnezeu. A văzut de mai potrivit să servească pe Dumnezeu, decât pe Diavol, și prin aceasta și-a păstrat neprihănirea, și s'a bucurat de încrederea lui Dumnezeu. Prin aceasta se arată că purtarea lui Adam nu se poate scuza. Aceasta dovedește și aceea, că nu există scuză pentru nici o creatură inteligentă, dacă în loc să aleagă serviciul lui Dumnezeu, alege cu voința serviciul Diavolului. Cine iubește pe Dumnezeu, acela se năzuiește spre cunoașterea și spre urmarea, după posibilitate a cărării lui Dumnezeu. O astfel de purtare este plăcută lui Dumnezeu.

Participanții

²⁵ Cartea lui Iov mult timp a fost un secret. Mulți au susținut că este o capo d'operă al literaturii, până-când alții spun, că este cea mai mare poezie a lumii. Însă e mai mult decât cele înșirate. Această carte Dumnezeu a lăsat să se scrie. În Biblie stă scris în favoarea aceluia, care s'au consacrat pe deplin lui Iehova: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru că prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile să păstrăm nădejdea cea mare.” (Romani 15 : 4) Mai departe Dumnezeu a promis că în timpul sfârșitului unii vor înțelege potrivit cuvintele sale, în care se cuprinde și cartea lui Iov. (Daniil 12 : 4, 10) Se vede clar, că trebuie să vină un timp, înainte de plecarea unșilor de pe pământ, când vor înțelege cartea lui Iov.

²⁶ După însemnare următorii figurează pe scena istoriei lui Iov: Iehova Dumnezeu; Fii lui Dumnezeu; Satan dușmanul; Iov, omul din Uz; Soția lui Iov; Copiii lui Iov; Elifaz, Bildad și Zofar, cei trei prieteni presupuși ai lui Iov; tânărul Elihu și afară de aceștia mulți privitori. Acțiunea se petrece atât în cer cât și pe pământ. Putem fi siguri, că în această carte se cuprinde o învățătură foarte importantă întregii creațiuni, dar mai cu seamă pentru om. Pentru aceasta din harul lui Dumnezeu unșii au privilegiul, ca să examineze înțelesul ei în timpul potrivit al lui Dumnezeu.

Inchipuiri

²⁷ Esto dovedit cu hotărâre de Scriptură, că Dumnezeu a folosit pe poporul său Izrael pentru închipuirea desfășurării planului său de mântuire. Legea pe care Dumnezeu a dat-o evreilor, a preumbrit lucrurile viitoare mai bune pregătite pentru omenire. Evenimentele întâmplătoare cu evreii au fost însemnate ca pilde pentru binele aceluia, care la timpul anumit vor recunoaște desfășurarea planului lui Dumnezeu. Dacă Iov nu a fost evreu, aceasta nu înseamnă, că Dumnezeu nu l'a folosit ca pildă sau icoană. Deoarece Iov era omul cel mai renumit al răsăritului, și văzând că multe creaturi atât cerști cât și pământesti, și chiar și marele Creator are rol, putem deduce, că icoana lui Iov are o aplicare cu mult mai mare, decât aceea în care a jucat rol Izrael.

Dacă așa stă treaba, atunci icoana trebuie să se aplice întregii omeniri, atât evreilor cât și păgânilor. La examinarea cărții lui Iov, va fi spre ajutorul cercetătorului, dacă mai întâi vom descrie în trăsături generale, ca ce închipuiri se arată cu claritate, iar pe urmă vom dovedi din Scriptură corectitatea acestor deduceri.

²⁸ Iov în vremea ce-i mergea bine, a închipuit pe Adam principele deșăvârșit și binecuvântat, în starea Edenului.

²⁹ Iov în nenorocirea sa a închipuit întreaga omenire care, în urma păcatului Adamic, iscodit de Satan, a trebuit să sufere și să moară.

³⁰ Iov care și-a pierdut copiii, a închipuit pe Adam, care și-a pierdut pe toți urmașii săi în urma săvârșirii nelegiuirii sale, mânat de păcatul adus la iveală de Satan.

³¹ Iov care fi în probe și-a păstrat neprihănirea, închipuie o astfel de clasă a creaturilor, care și în probele înfocate își arată credințioșia și supunerea lor față de Dumnezeu.

³² Iov în calitate de servitor al lui Dumnezeu, care și-a păstrat credințioșia, a închipuit pe toți acei servitori ai lui Dumnezeu, care și prin încercări își păstrează neclintită credința în Dumnezeu.

³³ Cei trei oameni: Elifaz, Bildad și Zofar, care au figurat ca amicii lui Iov, în realitate nu au fost prietenii lui. Despre dâșii putem spune cu drept cuvânt că au fost trei exeroeci. Pentru aceasta ei închipuie pe agenții lui Satan, adevărați pe organizația sa, care dorește să aibă controlul asupra oamenilor în ce privește purtarea și umblarea lor.

³⁴ Iar Elihu, tânărul, bine închipuiește pe solii unșii ai lui Dumnezeu, care preamăresc numele lui Iehova, și ca solii ai lui Dumnezeu, duc vestea adevărului aceluia, care dorește să-l asculte.

³⁵ Soția lui Iov asemenea închipuiește o astfel de unealtă, pe care Diavolul o folosește în scopul, ca să facă pe oameni să blasfeme pe Dumnezeu. Pentru aceasta închipuiește nimerit aceia parte a organizației lui Satan, care figurează sub nume de femeie.

³⁶ Iov care a reprimat sănătatea, fericirea și înca și mai mult decât a avut, închipuiește acel mare adevăr, că la timpul hotărât, Dumnezeu va restatornici întreaga omenire la viață, sănătate și fericire.

³⁷ Marea învățătură cuprinsă în cartea lui Iov este aceea, că morții prin înviere și restatornicire vor primi viață, și că viața, care este dorința cea mai arzătoare al omului, numai printr'un răscumpărător și mijlocitor se poate primi, despre care se îngrijește Dumnezeu.

Discuția

³⁸ Presupunem că fiecare cercetător va studia în amănunt cele însemnate în Biblie în cartea lui Iov. Ne vom referi la textul din chestie, dar nimeni nu e în stare ca să examineze amănunțit obiectul, fără să fi studiat cele însemnate în cartea lui Iov.

³⁹ Dela începutul istoriei omnești s'a iscat nemulțumire între marele Creator și fiul său Lucifer, cu privire la om. Scriptura arată, că Lucifer era unul dintre stele.

lele aurorilor, care auzind de intenția lui Dumnezeu, că să facă pământul și ființe omenești pe el, a luat parte și el la cântecul care a preamărit pe Iehova. Omul creat, a fost pus în Eden, și din îngrijirea lui Dumnezeu a fost pus sub îngrijirea lui Lucifer. Lucifer-a știut, că privilegiul și datorința omului era, să cinstească pe Dumnezeu. Lucifer stăpânit de egoism, a dorit pentru sine aceeași închinare. El s'a răsculat împotriva lui Dumnezeu, și a cauzat căderea omului. În urmă numele lui a fost schimbat în Satan, ceiace înseamnă, împotrivorul lui Dumnezeu. După aceea Satan întotdeauna s'a nizuit în aceia, ca să întoarcă pe om împotriva lui Dumnezeu, să poată astfel câștiga pentru sine închinarea omului, și ca să facă pe om supus al său. Acest fapt trebuie să-l ținem totdeauna în minte când cercetăm Scripturile, și mai cu seamă acum la studierea cărții lui Iov.

40 Când fiii lui Dumnezeu s'au adunat laolaltă, ca să se prezinte înaintea marelui Creator după cum ne relatează textul din chesție, aproape toată lumea era sub influența celui rău. Dumnezeu nu l'a lipsit pe Satan de domnia lui asupra pământului, ci i-a îngăduit, ca și pe mai departe să își exercite puterea asupra omului, dând prin această deplină ocazie tuturor creaturilor sale de pe pământ pentru probă. Satan poate să fi fost foarte mândru când s'a prezentat înaintea lui Dumnezeu, lăudându-se, că aproape pe fiecare om de pe suprafața pământului a întors dela Dumnezeu, Creatorul său.

41 Iehova l'a oprit pe Satan să facă raport despre activitatea sa. El a răspuns, că a cutrecerat pământul. Cu toatecă nu este scris clar, dar este cumințe să credem, că în îngâmfarea sa, Satan în principiu a zis, că nimeni nu dorește să servească de bună voie lui Dumnezeu; și de fapt nici nu îl servesc pe dândul, numai dacă nu cumva este la mijloc vre-un motiv egoist. Ce a format atunci obiectul discuției? Fără îndoială era pus sub discuție, dacă își păstrează omul neprihănirea față de Dumnezeu. Poate Dumnezeu să pună pe pământ astfel de oameni, care să rămână credincioși față de dânsul? Satan a întărit, că nimeni nu rămâne credincios față de Dumnezeu, și oricine să fie acela, în anumite împrejurări se întoarce împotriva lui Dumnezeu.

42 Scopul vădit al lui Dumnezeu a fost, ca să arate, că omul prin harul lui Dumnezeu, și îndrumat fiind de sfaturile lui, poate să-și păstreze neprihănirea, și împlinind cerințele lui Dumnezeu, urmând pe calea arătată de Dumnezeu, poate să primească viața veșnică. Pentru rezolvarea întrebării, Dumnezeu a permis lui Satan, să încercă până la hotarul cel mai îndepărtat în încercarea sa de a răscula pe oameni împotriva lui Dumnezeu la timpul său hotărât și în modul după cum va crede de bine, își va arăta supremația sa neamăsurată. Prin aceasta a dorit să deia creaturilor sale lecția importantă, că Iehova este singurul Dumnezeu și că afară de El nu este alt Dumnezeu. În acest punct al discuției, Iov a închipuit aceia clasă a oamenilor, care își păstrează starea inimii lor, desăvârșită, și își păstrează încrederea lor în Iehova Dumnezeu. Pentru aceasta Iehova, la timpul său potrivit, a dat ocazie lui Satan, ca să

facă tot ceiace îi stă în putință. "Si Domnul a zis lui Satan: Ai văzut pe robul meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate dela păcate." — Iov 1 : 8.

43 Satan a tăgăduit faptul, că Iov într'adevăr ar iubi pe Dumnezeu. El a învinuit pe Dumnezeu, că îl ocroțește pe Iov în așa măsură, că el nu a putut avea ocazie să-l pună la probă. „Si Satan a răspuns lui Dumnezeu: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l'ai ocroit tu pe el, casa lui și tot ce este a lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui, și turmele lui acopăr țara. Dar ia întindeți mâna și atingeți de tot ce are, și sunt încredințat că te va blestema în față!” — Iov 1 : 9—11.

44 Aceasta a fost o provocare la adresa lui Dumnezeu; și Dumnezeu a dat loc provocării și a zis lui Satan, că îi dă drept să iei tot ce are Iov. Satan a plecat dinaintea Domnului și a iscodit căi și metode pentru nimicirea averii și familiei lui Iov, ceiace a și dus la îndeplinire. Dar pelângă, toată nenorocirea ce a adus asupra casei lui Iov, nu a putut ajunge rezultatul dorit, deoarece Iov încă tot se mai încredea în Dumnezeu și i se închina Lui.

45 Când fiii lui Dumnezeu s'au strâns laolaltă din nou, ca să se prezinte înaintea lui Iehova, Satan încă ara între dâșii. Atunci Dumnezeu a amintit lui Satan, că Iov „stă încă tare în neprihănirea sa, cu toatecă m'au întărâtat împotriva lui.” (2 : 3) Dar Satan a răspuns fudul și batjocoritor Domnului: „Piele pentru piele, Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întindeți mâna și te atinge de oasele lui și de carnea lui și sunt încredințat, că te va blestema în față.” Ispitirea s'a reîncept. „Si Satan a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu o buibă rea, din talpa piciorului până la creștetul capului.” — Iov 2 : 4—7.

46 În ciuda acestei nenorociri de neerezut, Iov s'a umilit înaintea lui Dumnezeu, arătând prin faptul că s'a așezat în cenușe. Lui Satan iarăși nu i-a reușit să întoarcă pe Iov împotriva Creatorului său. Satan trebuia să fie surprins văzând nereușita lui. Atunci i-a venit în minte, cum s'a atins dânsul de Adam prin soția sa. El a infiltrat în mintea soției lui Iov eugetarea să înduplece pe Iov, ca să părăsească pe Dumnezeu; și ea figurând ca o unealtă a lui Satan a căutat să înduplece pe Iov, să părăsească și să tăgăduiască pe Dumnezeu și să sufere urmările. Iov însă nu a ascultat de sfatul blestemat al soției sale. Muștrându-o așa a vorbit către dânsa: „Dacă am luat cele bune dela Dumneze, acum să nu luăm cele rele?” Incercarea lui Satan, de a întoarcă pe Iov împotriva lui Dumnezeu iarăși a eșuat. În această experiență, Iov pare să fi închipuit aceia mică clasă a omeneirii, care în decursul vârstei au suferit tot felul de persecuții și totuși și-au păstrat credința și predarea față de Dumnezeu.

Trei înșelători

47 Satan trebuia să fi fost foarte enervat, când a văzut, că încercările sale de a întoarcă pe Iov dela Dum-

Dumnezeu nu i-au reușit. Satan încăpăținat, nu a voit să se lăseze învins ci a făurit alte planuri și mijloace pentru ruina lui Iov. El niciodată nu a lăsat lupta, până când nu a fost bătut cu desăvârșire; ceiace a închipuit încăpăținarea lui Satan în împotrivirea sa față de Dumnezeu, până ce va fi distrus. Satan este adevărata înfrățire a răului.

⁴⁵ Trei oameni, locuitori ai diferitelor ținuturi, s'au întâlnit în drumul lor către Iov. „Și prietenii lui Iov, Elifaz din Teman, Bildad din Suah, și Tofar din Naama au aflat de toate nenorocirile care îl lovise. S'au sfătuit și au plecat de acasă să se ducă să-i plângă de milă și să-l mângâie.“ — Iov 2 : 11.

⁴⁶ Pentru ce au pornit acești oameni la Iov cu un scop bine știut? Pe cine au închipuit aceștia și pentru ce a trebuit să iei parte și ei în discuție? Oare erau mânați de tanta sinceră, ca să ducă ajutor și mângâiere lui Iov? Nu este deloc cuminte să credem, că Dumnezeu face așa ceva. Doară miezul discuției era, că oare Iov își poate păstra neprihănirea sa în cele mai arzătoare probe. Și el a și păstrat neprihănirea sa, iar Satan a eșuat în întreprinderea sa. Biruința a fost a Domnului. Nu era lucru consecvent din partea lui Dumnezeu să trimită trei oameni pentru mângâierea lui Iov, pentru că acest fapt ar fi împiedecat încercarea lui deplină.

⁴⁷ Cuvântul „prieten“ folosit în textul nostru, trebuie să aibă înțeles ironic (batjocoritor). Tot acest cuvânt l'a folosit Isus cu asemenea înțeles când a vorbit despre dușmanii săi. (Matei 20 : 13; 22 : 12; 26 : 50) Versul Biblic din urmă se referă chiar la Iuda, care după declarația hotărâtă a scripturilor era o unealtă în mâna lui Satan, dușmanul. Cuvintele: „să-i plângă de milă și să-l mângâie“, din Iov 2 : 11 sunt folosite tot în acest înțeles batjocoritor. Argumentarea acestor trei oameni arată, că ei au fost deja înțeleși, ca să umilească pe Iov, și să-l convingă de lipsa credincioșiei și neprihănirii sale. Dacă cei trei oameni așa zisi prieteni ai lui Iov, nu l'au cercetat pe Iov din îndrumare Dumnezeiească, atunci pe cine au reprezentat dânsii?

⁴⁸ Toate dovezile arată, că cei trei prieteni presupuși ai lui Iov, au fost agenții sau reprezentanții Diavolului. În această iecană ei au închipuit pe organizația Diavolului. Dat fiind, că organizația lui constă din trei elemente diferite. Acești oameni au susținut despre sine, că ei procedează pe baza unui drept dumnezeiesc, din care cauză, ei au fost fățarnici. Astfel și organizația lui Satan, se prezintă înaintea omenirii, ca reprezentanții lui Dumnezeu de pe pământ, dar în realitate este fățarnică. Numele și origina acestor trei oameni, ne va deschide posibilitatea examinării obiectului.

⁴⁹ Elifaz înscamnă „străduință pentru Dumnezeu“; pentru aceasta înscamnă, că s'a străduit să reprezinte pe Dumnezeu. El locuia în Teman, și era urmașul lui Esau. (I Moise 36 : 4; 10, 11, 16) Se ținea de seminția edoniților, care erau departe de harul lui Dumnezeu.

⁵⁰ Bildad din Suchi, probabil că era urmașul lui Avraam după Ketura. Deoarece Suah era unul dintre fi

Keturei. (I Moise 25 : 1, 2) Numele Bildad înscamnă „fii neînțelegerii“. El făcea parte din soiul acela, pe care Satan îl folosește bucuros să vorbească în discuții pentru dânsul.

⁵¹ Zofar locuia în Naama. Pentru aceasta este numit de Naaman. Numele său înscamnă: „băros, neobișnuit, țap, sau îndrăzneț“. Aceasta înscamnă, că era aplicat întotdeauna să se amestece în astfel de lucruri de cari nu avea nici un interes.

⁵² Aceștia erau oameni în vârstă, înaintea cunoștințelor treceau ca niște oameni bogăți și de vază. Oamenii îi vedeau mari. I-au înzestrat cu niște titluri măgulitoare, ceiace le-a produs mare plăcere. Aceasta arată cuvintele lor exprimate, însemnate în cartea lui Iov. Dar, nu vârsta aduce înțelepciunea, nu bătrânețea te face în stare să judeci.“ — Iov. 32 : 9.

⁵³ Organizația lui Satan se compune din oameni cu vază, bogăți, îngâmfati, din savanți diplomați, doctori, teologi, profesori și din astfel de oameni, care poartă titluri și se mândresc cu ele. Cele trei elemente a organizației lui Satan, sunt eclesiasticismul, politica și comerțul. Conducătorii sistemelor religioase apar înaintea poporului cu mare seriozitate și sfialțenie, până când mării turmelor sunt speculanții fără suflet, și polițienii lipsiți de conștiință. Ei se țin de oameni de mare caracter, pe care îl desvoaltă prin purtarea și foptele lor. Ei se pun înaintea poporului ca exemple de urmat. Aceștia arată în fața altora o purtare solemnă și vorbesc pe un ton evlavios și ipocrit. Cu purtarea lor cașicum ar zice: „Eu sunt mai sfânt decât tine.“

⁵⁴ Elementul politic al acestei organizații blestemată declară despre sine, că domnește pe baza dreptului dumnezeiesc. Membrii acestui element împreună cu predicatorii țin discursuri înaintea poporului în care arată, că domniitorii de pe pământ domnesc „pe drept primit de la Dumnezeu.“ Elementul comercial se sfătoșește, cu aceea, că toată bogăția lumii este a lui, deoarece se bucură de favoarea lui Dumnezeu, până când elementul preotesc se ține de reprezentantul de pe pământ al lui Dumnezeu și singurul organ, care are drept să explice cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia au susținut întotdeauna, că afară de dânsii nimenia nu are drept să învețe înțelesul cuvintelor lui Dumnezeu, și nici să se eugete asupra lor. Acesta este elementul pe care Satan, l'a folosit în scopul ca să arate pe Dumnezeu fals, și ca să întoarcă pe oamenii sinceri de la Dumnezeu. Scripturile și faptele sunt de acord, că cei trei prieteni presupuși ai lui Iov, de fapt erau trei înșelători, care au ilușrat organizația lui Satan.

⁵⁵ Înscinarea arată lămurit, că Satan a făcut tot ce a putut, ca să înduplece pe Iov să tăgăduiască pe Dumnezeu, și că cei trei prieteni presupuși erau uneltelă lui folosite întru ajungerea scopurilor sale. Înscinarea arată asemenea lămurit că acești oameni erau „făuritori minciunilor“, pe mai departe, că mânia lui Dumnezeu s'a aprins împotriva lor pentru că nu au vorbit adevărul. (Iov 13 : 4; 42 : 7) Să observăm cu luare aminte pe

acești trei fățarnici, cum au voit să „mângâie“ pe Iov. Purtau păr lung, barbă lungă creștită, haine lungi și în podoabă ce caracteriza mândria lor și apropiau ceremonioși. Au venit unul câte unul, cu brațele încrucișate. Ceata lipsită de cunoștință și zdrențoasă a săracilor și al necurăților din depărtare de cinste i-a urmat și cu evlavie au luat seamă ce fac acești trei fățarnici ipocriți. Când acești oameni blânzi și renumiți au ajuns la un astfel de punct al drumului de unde au putut vedea pe Iov, și de unde și Iov îi putea vedea, au început „să plângă cu hohot“ lăsând să le curgă lacrimile înșelătoare, și-au sfâșiat ficcare hainele și au aruncat la pământ și au aruncat cu fărâșă în văzduh pedesupra capului. După, accia cu pași solenni s'au apropiat de Iov și au șezut pe pământ lângă el șapte zile și șapte nopți, fără să-i spună un cuvânt. — Iov 2:11—13.

„Ei nu au venit să mângâie pe Iov, ci ca să-l osândească ca pe un păcătos care a păcătuțit cu voința. Iov era cel mai bogat dintre dânșii, iar acum acești reprezentanți ai lui Satan, au venit să-și preamărească dreptatea, și să-i arate lui Iov, că el a fost un păcătos incorigibil și din aceasta cauză a pierdut tot ce a avut, și suferă de lovitură ce a primit din mâna lui Dumnezeu. Aceasta a fost o cursă vicleană a lui Satan, ca prin aceasta să întoarcă pe Iov dela credințioșia sa și să blesteme pe Dumnezeu. Încercările mai dinainte ale lui Satan nu au reușit. Oare această încercare asemenea va da greș?”

Dumnezeul lumii

„Timp de multe secole a figurat Satan ca Dumnezeu al acestui lumi. Scopul său principal a fost, ca să orbescă pe oameni față de adevărul cuvintelor lui Dumnezeu, ca nu cumva să vadă planul lui Dumnezeu și să cunoască calea adevărată care conduce la viață. (II Corinteni 4:3—6) Pentru ajungerea acestui scop el s'a folosit de întreaga organizație a sa, din care figurile cele mai însemnate erau preoții, și sunt și azi. Aceștia erau întotdeauna sprijiniți de mai marii turmelor, care sunt oamenii de vază, bogații și politicianii după meserie. Acești oameni se arată ca reprezentanții lui Dumnezeu, în timp ce în mod conștient fac înșelăciuni și curse în dauna poporului. Preoții și predicatorii s'au obișnuit cu o înfățișare ipocrită și se arată cașicum ar fi drepti în sine. De mai marii turmelor au pus pe oameții cei mai bogați, și pe politicianii. Acești îngâmfăți și mândri s'au împărțășit de favoare deosebită. Ei au fost puși de exemple al favoarei lui Dumnezeu înaintea poporului. Predicatorii au arătat asupra lor, ca la niște pilde de urmat. Prin acest fapt mulți oameni săraci, neștiutori și creduli au ajuns în aceste sisteme religioase, și au fost înduplecați, să depună puținul venit ce au la piciodrelo acestor fățarnici. Dacă cei bogați și politicianii au văzut că interesele lor cere să facă război, predicatorii cu vorbiri infocate au înduplecat poporul și l'au făcut să creadă, că sunt datori să sprijinească și să lupte pentru această organizație egoistă jertfându-și viețile și to' avuțul lor.

„Acești fățarnici religioși nimic n'au vorbit poporului sărac deșpre planul de răscumpărare a lui Dumnezeu și, că Dumnezeu cum va aduce viață prin binecuvântările restatornicirei celor supuși. Dimpotrivă, ei au preamărit meritele oamenilor, numindu-i de oameni de caracter; și au sfătuit pe cei săraci din sistemele bisericesti săși desvolte caractero asemenea acestor oameni mari și astfel să-și lucreze ficcare mântuirea și să-și asigure loc în cer sau în starea nevăzută.

„Acești conducători falși și mângâietori fățarnici au îndemnat pe popor să sprijinească ea bunii patrioși pe domnitorii nedrepti. Le-au spus, că patriotsimul înseamnă sprijinirea acelor oameni, care deamfel erau apăsătorii lor. Cu aceasta au înduplecat pe cei săraci să verse sângele în sprijinirea organizației Diavolului. Aceste trei lelemente au zis poporului de rând, că dacă nu vor intra în sistemele religioase, și nu le vor sprijini pe acelea cu toată puterea lor, atunci marele Dumnezeu în numele căruia ei vorbesc, îi va trimite în iad sau în locul chinului veșnicii.

„E absolut sigur, că Dumnezeu a văzut înainte organizația accia nemiloasă și nelegiută a lui Satan, pe care va forma, organiza și va face să lucreze spro rățăcirea oamenilor și spre întoarcerea lor dela adevăratul Dumnezeu. A știut înainte, că elementul cel mai nelegiut din această organizație va fi elemntul religios, care va declară despre sine că vorbește în numele lui Dumnezeu. A știut dinainte că aceștia vor fi fățarnici, și că vor lucra cu viclenie și fătărie. A știut, că vor fi susținuți și sprijiniți de cei bogați și de politicianii, care lucrează și conduc guvernle, și masele poporului așa vor fi aduse sub controlul, domnia și puterea lui Satan, Cel rău. Dumnezeu a permis, ca acești trei oameni, care au declarat despre sine că mângâie pe Iov, să preumbreze această organizație blestemată. Dumnezeu a știut dinainte și accia, că pelângă toată influența vicleană și mârșavă a organizației lui Satan, vor fi vr-o câțiva oameni, care-și vor păstra încrederea ce o au în Dumnezeu și că vor rămânea credințioși față de El chiar și în cele mai aspre probe și încercări. Această clasă Dumnezeu a preumbrit-o prin Iov.

„Dumnezeu a folosit pe Avraam și pe urmașii săi în scopul, ca să preumbreze prin ei planul său de mântuire și îndeosebit accia „sămânță“ a promisiunii, prin care vor veni binecuvântările asupra oamenilor. Față de aceasta pe Iov l'a folosit, ca să formeze prin el o astfel de icoană, care să arete lupta omnirii împotriva domniei răului și al influenței lui Satan, și care arată, că la timpul hotărât cum va aduce Dumnezeu la iveală o astfel de clasă a oamenilor, cari vor fi în stare să reziste împotriva lui Satan, să aibă toată încrederea în Dumnezeu, și să primească cu bucurie bunelo îngrijiri ale marelui Mântuitor Atotputernic, și astfel să primească viață veșnică. Icoana formată de Avraam și urmașii săi se referă îndeosebi la accia care au o credință ca a lui Avraam. Icoana formată prin Iov ar o aplicare mai vastă, deoarece se referă la întreaga omnirie, și care arată, că binecuvântarea finală a lui Dumnezeu de care

s'a îngrijit, este viața veșnică pe pământ grație marelui mântuitor, care este mijlocitorul binecuvântărilor restatorniciei. Cu această icoană înaintea noastră, să examinăm unele părți din argumentările acelor trei fățarnici ai lui Iov, care au declarat despre sine, că vorbesc în numele lui Dumnezeu, care însă în realitate au vorbit pentru dușman. (Urmează)

Intrebări pentru studiul berean.

1. Cine a fost Avraam și cine Iov? Fă asemănare între dâșii ce privește situația lor anterioară și credința lor în Dumnezeu!
2. În ce calitate și în ce scop a folosit Dumnezeu pe unii indivizi credincioși încă fanințe de vârsta creștină? Citează Scripturi spre a arăta, că alte creaturi înțeleș-au purtarea lui Dumnezeu față de dâșii?
- 3—5. Care este importanța cărții lui Iov ca o parte a profetiei lui Dumnezeu. La ce fapte privind putem deduce cuminte, că cartea lui Iov este o preumbrire adevărată, și nu este numai pildă? Cum arată locul de naștere și familia lui Iov relația lui cu Dumnezeu?
- 6—8. În care lucruri principale s-au deosebit Adam de Iov? Fă asemănare între dâșii, în privința desăvârșitului.
- 9—11. Ascămăna pe Adam cu Iov în privința bogăției lor și al situației lor înaintea oamenilor! Dar în privința consacrării lor față de Dumnezeu!
- 12—14. Ce rol a jucat Lucifer în viețile lui Adam și a lui Iov?
- 15—16. Cu ce învinuire în legătură a primit Satan ocazie ca să-l facă nenorocit pe Iov? Descrie cum s-a purtat Satan față de Iov? Cum a rezistat Iov acestei probe?
- 17—19. Ce ne amintește însemnătatea numelui lui Iov? Ce a făcut Satan când nu i-a reușit încercarea dintăi să dărâme temerea de Dumnezeu a lui Iov? Ce s'a întâmplat atunci cu Iov?
- 20, 21. La ce s'a apucat Satan în urmă și pentru ce? Cu ce rezultat?
22. Ce însemnează aceia, că „stă tare în neprihănirea sa”? 23, 24. Arată lămurit, dacă a schimbat ceva răspunderea lui Adam faptul, că nu a fost experimentat!
- 25, 26. Cine și ce socuri figurează în cartea lui Iov? Adă dovezi scripturale, spre a arăta, că unșul lui Dumnezeu va înțelege oarecând această carte!

27. Arată, că experiențele lui Izrael erau simbolurile SOARĂ împrejurarea, că Iov nu a fost evreu născut, nu no îndreptățește să credem, că cartea lui Iov este o învățătură în icoane, dată spre folosul poporului său?
- 28—32. Ce închipuește Iov în timpul când si mergea bine? Dar în nenorocirea sa? Dar la pierderea copiilor săi? Dar în păstrarea neprihănirii sale? Ce a închipuit aceia, că în calitate se servitor al lui Dumnezeu și-a păstrat credincioșia?
- 33—35. Cine au fost în această icoană: Elifaz, Bildad și Zofar? Cine a fost Elihu? Pe cine sau ce a închipuit soția lui Iov?
- 36, 37. Ce închipuie restatornicirea deplină a lui Iov? Ce mare învățătură tragem din aceste însemnări?
- 38—41. Pentruce este important studierea amănunțită a cărții lui Iov? Cum explică această carte căderea ingerilor și al oamenilor, și cum a ajuns răul să covârșească în lume?
- 42—44. Care este întrebarea principală în discuție? Care sunt interpretii principali? Cum procedează Dumnezeu la deciderea acestei întrebări? Ce rol a avut Iov în aceste lucruri? Ce face Satan? Cum primește Iehova provocarea? Ce a întreprins atunci Satan și cu ce rezultat?
- 45, 46. Ce ocazie mai caută Satan pentru continuarea probei, dupăce a eșuat? Pentruce a îndercat să înduplece pe soția lui Iov, ca să mai amărească viața lui Iov, lucrând ca uncalta lui Satan? Ce a fost rezultatul acestei părți a probei?
- 47—49. Ce a închipuit aceia, că Satan a ținut cu atăta îndărjire la drumul său nelegiuit? De unde putem ști aceia, că cei trei „prieteni” ai lui Iov de care parte s'au ținut?
- 50—54. Pentruce s-au numit acești oameni de „prieteni” ai lui Iov? În ce măsură au importanță numele lor?
- 55—57. Imprejurarea vieții și starea acestor oameni ce arată în privința aceia, că ce clase a timpului prezent au închipuit dâșii?
- 58, 59. Ce arată Iov 13 : 4 privitor la faptul, că ce scop au urmărit acești oameni când au vizitat pe Iov, și pe care meșter l'au servit dâșii?
- 60—62. Descrie, cum aceste trei elemente, care compun laolaltă organizația văzută a lui Satan, au conlucrat la realizarea scopurilor lui Satan pe pământ!
- 63, 64. Arată, că Dumnezeu a știut dinainte lucrarea acestor sisteme, și că El a știut dinainte și rezultatele binecuvântate a planului său referitor la restatornicirea omeneirii!
W. T. 1. Iulie 1929

Iov discută cu reprezentanții lui Satan

„Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu. Căci voi sunteți niște făuritori de minciuni, sunteți cu toții niște doctori de nimic.” — Iov 13 : 3, 4.

Partea II.

IEHOVA a descris în cuvântul său amănunțit discuția care a avut loc între Iov și cei trei preiteni presupuși ai lui. Acest fapt în sine, ridică la iveală importanța examinării amănunțite acestor discuții. Cititorul bine face, dacă înainte de a citi cele scrise în revistă, va citi cu băgare de seamă din profetia lui Iov capitolele dela trei până la treizecișpatru. Dar în tot timpul mințea lui să fie preocupată cu cugetarea, că Satan încontinuu se sbate, ca să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, și că în acest scop adeseori se folosește de astfel de oameni ca agenții săi, care se declară de reprezentanți ai lui Dumnezeu.

Fărăndoială, că Satan s'a cugetat așa, că privirea de mirare fățarnică și prelungă al acestor trei fățarnici va cauza astfel de durere lui Iov și suferințele sale vor fi în așa măsură mărite, încât el va blestema pe Dumnezeu. Ce poate să producă cuiva suferință mai mare și

mai prelungă decât faptul, că este expus la priveliștea câtorva oameni fățarnici și ipocriți. Satan a recurs la acest metod viclean, ca să învingă pe Iov. Însă din nou a fost bătut. După multă tăcere Iov și-a blestemat ziua în care a născut, dar nici un cuvânt de ocară nu a zis lui Dumnezeu. Nu s'a plâns asupra pierderii sale, nu mai atât a cerut dela Dumnezeu, ca să pună capăt suferințelor sale prin cumarea vieții sale. „Blestemată să fie ziua în care m'am născut, și noaptea care a zis: S'a zărnăslit un copil de parte bărbătească! Prefacă se în întunerec ziua aceia, să nu se îngrijească de ea Dumnezeu din cer, și să nu mai strălucească lumina peste ea. S'o cuprindă întunerecul și umbra morții, nori groși să vină peste ea, și neguri de peste zi s'o spăimânte!” (Iov 3 : 2—5) După aceia spune Iov, că dacă nu s'ar fi născut atunci ar fi acuma în pace și fi scutit de orice suferință. „Acuma ași fi culcat, ași fi liniștit aș dormi

și, așa odihni cu împărați și cei mari depe pământ, cari și-au zidit falnice morminte.” — versul 13.

⁶ A înțeleș pedeplin, că Dumnezeu i-a dat viața, și că numai lui Dumnezeu i-a stat în drept să-i iție viața, numai atâta a cerut ca să moară, că în mormânt nu va mai suferi. Cât de bine reprezintă aceste cuvinte starea și eugetarea multor oameni, care au fost cutropiți de atâtea neazuri și suferințe. Conștienți de faptul, că s'au silit să facă bine, totuși au ajuns în mari suferințe trupești și sufletești, se miră pentru ce s'au născut atunci, și dorința lor este, ca sa se odihnească în moarte. Ne având cunoștință de planul de mântuire a lui Dumnezeu, s'au rugat să fie scutiți de suferințele lor și să se odihnească în mormânt.

⁷ Răspunzând lui Iov, începe să vorbească Elifaz din Teman. Esau, care ca și Elifaz se trage din seminția lui Edom, întotdeauna a închipuit pe organizația Diavolului. Esau închipuie pe clasa accia, care persecută pe adevărații servi ai lui Dumnezeu. Să luăm bine seamă la cuvintele salo viclene și fățarnice, ce curg depe buzele sale! „Dacă vom îndrăzni să-ți vorbim, te vei supăra?” (Iov 4:2) Oare pentru accia a venit acolo acest prieten presupus, ca să înmângăie pe Iov? Dacă da, atunci ar fi trebuit să spună lui Iov, că neazul și suferințele sale sunt asupra sa ca o moșteniro a păcatului adamie. (Psalm 51:7; Romani 5:12) Accia ar fi trebuit sa spună lui Iov, că eliberarea lui va veni la timpul potrivit al lui Dumnezeu, grație serviciului marelui Mântuitor al cărui sânge vărsat se îngrijește de prețul de răscumpărare, care va răscumpăra pe oameni de sub blestem. El nu a vorbit lui Iov nimic despre aceasta. În loc să zică aceasta, el a preamărit importanța sa și al tovarășilor săi ipocriți. Să privim la acele stări care există de atâta timp, maideparte accia, că ce învățatură a dat poporului organizația care a fos închipuită prin acești trei fățarnici.

⁸ Oare această organizație diavolească, care declară despre sine, că vorbește în numele lui Dumnezeu oempiresi suferinde, spune că cauza suferinții lor se trage din păvatul original săvârșit de Adam, care a îngăduit Diavolului? Spun oare ei poporului, că Dumnezeu este singurul puternic și adevărat, care s'a îngrijit de răscumpărarea omului din moarte și morminte, prin moartea și învierea lui Isus Christos Fiul său iubit? Spun ei oare poporului, că la timpul potrivit, ca întinde omenirei prin Isus Christos o probă de viață, când cei supuși vor fi restatornicii la sănătate, ferice și viață veșnică pe pământ? Nu! Deloc nu vorbesc de aceste lucruri. Preoțimea de fapt tăgăduiește păcatul original. Ei tăgăduiesc, că sângele lui Isus formcăză prețul de răscumpărare a omenirei. Ei tăgăduiesc cu putere marele adevăr, că prin înviere și restatornicire, va fi viață pe pământ. Ei urmează chiar direcția contrară. Ei să mândresc cu sfințenia lor și cu mândrie arată pe predicatorii blânzi, care au fost premergătorii lor, și invită omenirea suferindă, să urmeze pildele aceloră. Dracul știe bine, că oamenii de bine urăsc pe cei fățarnici și pe acela, care se arată sfinți pe dinafară. El știe bine, că oamenii de

cinste se întore dela acela Dumnezeu, al cărui reprezentanți religioși învață astfel de lucruri. Satan a sperat, că prin aceasta îi va reuși să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu.

⁹ Elifaz i-a amintit lui Iov, că odinioară, el a îndrămat pe mulți, și multora le-a întărit genuinchii tremurâzi, iar acuma când nenorocirea s'a năpustit asupra lui Iov, el a tremurat de frică și s'a vâetat. Dupăaccia urmărind seopul vădit ca să-i amintească lui Iov, că nenorocirea sa provine din judecata lui Dumnezeu pentru fărădelegile sale așa a vorbit lui Iov: „Adu-ți aminte te rog: care nevinovat a pierit? Cari oameni după voia lui Dumnezeu au fost nimiciți? După câte am văzut eu, numai cei ce ară fărădelegea și seamănă nelegiuirea îi seceră roadele. Accia pier prin suflarea lui Dumnezeu, nimiciți de vântul mâniei lui.” — Iov 4:7—9.

¹⁰ Această susținere a lui Elifaz era minciună. Câți preoți nu au declarat în public, că suferințele oamenilor sunt numai pedepșa dreptă a lui Dumnezeu, deoarece ei au neglijat să se închine înaintea lui Dumnezeu prin sistemele religioasă! Câți preoți nu au voit să îngroape mortul după ceun se cuvine, pentru că nici mortul și nici aparținătorii mortului nu au sprijinit sistemele lor nelegiuite. Satan, părintele acestor viclenii, pentru accia a adus la existență aceste sisteme prin agenții săi, ca să înduplece pe oameni să blasteme pe Dumnezeu. Mulți oameni au declarat, că dacă există un astfel de Dumnezeu, atunci nici nu mai dorese să știe de dănsul. Puțini totuși și-au păstrat încrederea în mila și bunătatea lui Dumnezeu, cu toatecă nu au dat crezământ cuvintelor preoților.

¹¹ Elifaz după accia și-a preamărit importanța și înțelepciunea prin accia, că a primit dela Domnul vedenie în secret, din care a cuprins multă înțelepciune. În timpul când a văzut vedenia, astfel de cuvinte a auzit: „Fi va oare omul fără vină înaintea lui Dumnezeu? Fi va el curat înaintea Celui ce l'a făcut? Dacă n'are încredere Dumnezeu nici în slujitorii săi, dacă găsește greșeli și la ingerii săi, cu cât mai mult la cei ce locuiesc în case de lut, cari își trag obârșia din țărână și pot fi zdrobiți ca un vierne?” — Iov 4:17—19.

¹² Miezul vorbirii lui Elifaz a fost, că omul muritor nu poate fi îndreptățit, și că numai Dumnezeu lovește pe om, și că nu se poate apela împotriva acestei condamnări. Susținerea lui Elifaz, care se trage dela Satan a fost falsă, fiindcă seopul vădit era, ca să întoarcă pe Iov împotriva lui Dumnezeu. După accia susține, că Dumnezeu află greșeli și în ingerii săi. Prin aceasta Elifaz a voit să mișoreze pe Dumnezeu în ochii lui Iov. Conducătorii „creștinătății” au arătat întotdeauna fals pe Dumnezeu, și au zis oamenilor suferinzi, că Dumnezeu este vărtos și nemilos, și că accia care mor înafară de sistemele lor religioase sunt judecați fără erutare la chinul veșnic, împotriva căruia nu se poate apela înafară de biserică.

¹³ În urmă Elifaz, așa se vede că din batjocură spune: „Strigă acum! Cine îți răspunde? Cărui dintre sfinți îi vei vorbi? Nebunul pierce ucis de mânia lui,

prostul moare ucis de aprinderea lui. Am văzut pe un nebun prinzând rădăcină; apoi deodată i-am blestemat locuința. Fii lui n'au noroc, sunt călcați în picioare la poartă și nimeni nu-i scapă." (Iov 5:1-4) Această vorbire nu multă mângâiere a adus lui Iov.

¹¹ Dup'aceia, acest mângâietor fățarnic, ca să-și arate mărimea și poziția sa înaltă înaintea lui Dumnezeu, așa vorbește pe un ton batjocoritor: „Omul se naște ca să sufere, cum scânteia se naște ca să zboare. Eu aș alerga la Dumnezeu, lui Dumnezeu i-ași spune necazul meu. El face lucruri mari și nepătrunse, minuni fără număr." — Iov 5:7-9.

¹² Iov a recunoscut mărimea lui Dumnezeu, și totuși din cuvintele lui Elifaz în loc de mângâiere a primit chinuri. Iov așa a exclamat: „O de mi s'ar asculta dorința, și de mi-ar împlini Dumnezeu nădejdea! De ar vrea Dumnezeu să mă zdrobească întindă-și mâna și să mă prăpădească! Imi va rămânea barem această mângâiere, această bucurie în durerile cu cari mă copleșește: că niciodată nu am călcat poruncile Celui prea Sfânt." — Iov 6:8-10.

¹³ Iov și-a păstrat credința în Dumnezeu, dar a recunoscut că prietenii săi, de fapt nu-i erau prieteni. Intorcându-se către Elifaz a vorbit: „Cel ce sufere are drept la mila prietenului, chiar dacă părește frica de Cel Atot puternic. Frații mei s'au arătat înșelători, ca un părau, ca albia păraielor, care trec." (Iov 6:14, 15) În urmă Iov și-a exprimat dorința după mai multă cunoștință, ca astfel să poată urma calea potrivită. „Invățați mă și voi tăceți, faceți-mă să înțeleg în ce am păcătuit." (Iov 6:24) Mustrător a vorbit către Elifaz: „O cât de induplecătoare sunt cuvintele adevărului! Dar ce dovedesc oare mustrările voastre? Vreți să mă muștrați pentru tot ce am zis, și să nu vedeți decât vânt în cuvintele unui desnădăjduit? Voi năpăstuți pe orfan, prigoniți pre prietenul vostru. Uitați-vă la mine, vă rog! Doar nu voi minți în față! Intoarceți-vă nu fiți nedrepti; întoarceți-vă și mărturisiți că sunt nevinovați! Este oare vre-o nelegiuire pe limba mea; și nu deosebește gura mea oare ce este rău?" „Când zic: Patul mă va ușura, culcușul imi va alina durerile, atunci mă înspăimântă priu visuri, mă îngrozești priu vedenii. Ah aș vrea mai bine gătuirea, mai bine moartea decât aceste oase! Le disprețuiesc! nu voi trăi în veci... Lasă-mă, că doar o suflare mi-e viața." — Iov 6:25-30; 7:13-16.

¹⁴ Răspunsul lui Iov la vorbirea fățarnică a lui Elifaz a întărit pe certărețul Bildad, care a adresat lui Iov încă și mai aspre cuvinte de mustrare. Si el a venit ca mângâietor, totuși ca reprezentantul lui Satan, care a dorit să induplece pe Iov să blasteme pe Dumnezeu, a servit interesele părintelui său Satan. „Bildad din Suah a luat cuvântul și az is: Până când vrei să vorbești astfel, și pânăcând vor fi cuvintele gurii tale ca un vânt puternic? Oare va răsturna Dumnezeu pe cel drept? Sau va răsturna Cel Atotputernic dreptatea? Dacă fii tăi au păcătuit împotriva Lui, i-a dat pe mâna păcatului. Dar tu dacă alergi la Dumnezeu, dacă rogi pe Cel

Atotputernic, „dacă ești curat și fără prihană, atunci negreșit, El va veghea asupra ta și va da înapoi fericirea locuinței tale nevinovate. Vecheea ta propășire va fi mică față de cea de mai târziu." — Iov 8:1-6.

¹⁵ Apoi Bildad la arătat pe Iov ca pe un fățarnic și fărădelege. Nu l'a sfătuit pe Iov să caute înțelepciune dela Dumnezeu, ci la oameni de seama lui pe cari i-a numit de „părinți". „Intreabă pe cei din neamurile trecute și ia aminte la pățania părinților lor. Ei te vor învăța, îți vor vorbi, și vor scoate din inima lor aceste cuvinte. Nu, Dumnezeu nu leapădă pe omul fără prihană, și nu ocrotește pe cei răi." — Iov 8:8, 10, 20.

¹⁶ Această vorbire a lui Bildad este exact aceia, pe care o vorbește preoții și conducătorii așa zisei „creștinătăți omenirei suferinde. Scopul părintelui lor Satan, fie că știe aceasta preoțimea sau ba, a fost întotdeauna, ca să induplece pe oameni să blasteme pe Dumnezeu. Preoțimea nu îndeamnă poporul ca să studieze Biblia, ci dupăcum a zis Bildad lui Iov, așa vorbește poporului: Luați seama la aceia ce vă spun părinții bisericii! Nu vă învăța ei, nu vă vorbește și nu vă vorbește ei din inimă? Ei știu bine, că acești părinți ai bisericii au învățat crezuri false, care au ponegрит pe Dumnezeu. Diavolul știe bine acest lucru, și pentru aceasta pune mereu înaintea poporului aceste lucruri false.

¹⁷ Iov a răspuns lui Bildad (reprezentantul Diavolului) vorbind despre Atotputernicia lui Dumnezeu, și de neputința omului de a-și putea proșterne cauza sa înaintea lui Dumnezeu. „Dacă apucă el cine-l va opri? Cui va zice ce faci? Dumnezeu nuși întoarce mânia, subț el se pleacă toți sprijinitorii mândrici. Si eu cum să-i răspund? Ce cuvinte să aleg? Chiar dacă ași avea dreptate nu i-ași răspunde. Nu pot decât să mă rog judecătorului." — Iov 9:12-15.

¹⁸ Pe urmă Iov declară, că nu este în stare să proștearnă cauza sa în fața lui Iehova, și ca să facă ispășire și vorbește de lipsa unui mijlocitor, care să câștige împăcare pentru om la Dumnezeu. „Caci el nu este un om ca mine, ca să-i pot răspunde, și să mergem împreună la judecată. Nici nu este vre-un mijlocitor între noi, care să-și pună mâna peste noi amândoi!" (Iov 9:32, 33) Să băgăm de seamă că dintre prietenii presupuși ai lui Iov nici unul nu amintește în cuvintele sale, că ar fi lipsă de mijlocitor. Unii traducători cuvântul „mijlocitor" îl traduc de „arbitru", prin care arată, că Iov în aceste cuvinte s'a vorbit din harul lui Dumnezeu despre „mijlocitorul între oameni și Dumnezeu", și de lipsa unui astfel de mijlocitor între Dumnezeu și om.

¹⁹ Dup'aceia Iov strigă către Dumnezeu. El susține și pe mai departe că nu este nelegiuit. Nelegiuirea înseamnă, ca să fie cineva luminat odată, și pe urmă să se rupă dela Dumnezeu. Iov a știut despre sine, că el nu este atât de nelegiuit. „Voi spune lui Dumnezeu: nu mă condamna; fă-mă să știu pentru ce te certă cu mine! Ca să cercetezi greșelile mele, și să spionezi păcatul meu; deși știu că n'am păcătuit. Și că nimenea nu poate să scape din mâna ta? Amintește-ți rogu-te că tu m'ai făcut din lut și oare să mă prefaci în pulbere? De au

păcătuit tu m'ai pândit și nu mi-ai iertat păcatul, de am greșit vai mie, drept de așa fi tot nu m'as ridica capul, sătul fiind de ocară, și văzând mișelia mea!" — Iov 10 : 2, 6, 7, 9, 14, 15.

²⁰ Iov cași mulți alți suferinzi a căutat explicare. Cei trei prieteni, cași preoțimea nu i-a putut servi explicarea, deoarece nu au reprezentat pe Dumnezeu.

²¹ Ciuda strânsă în Zofar, al treilea prieten presupus al lui Iov, l'a silit să ieie parte și el la discuție întru apărarea tovarășilor. Pentru că Iov a îndrăznit să se îndoiască de înțelepciunea presupusă al acestui reprezentant al lui Satan. Iov a observat îndată, că nu au spus adevărul. Răspunsul lui a mâniat foc pe reprezentanții lui Satan. În legătură cu aceasta să ne gândim la aceia, că oamenii de bine, decăteori nu au voit să dea crezare cuvintelor de mândrie al preoților sau al conducătorilor religioși, prin care fapt au fost expuși la atacul vehement al acestor profeți mincinoși. „Atunci răspunse Zofar Naamatcul și zise: Să rămână fără răspuns atâtea cuvinte! Si să crează limbutul că are dreptate! Au doară vorbele tale deșerto și amuțescă pe oameni Au doară vei râde de alții, fără ca nimenea să nu te rușineze! Căci ai zis: dreaptă este învățătura mea, și drept sunt în ochii tăi. O de ar vorbi Dumnezeu, de ar deschide buze la salo către tine și ți-ar descoperi tainele înțelepciunii sale care este de douăori mai mare decât a descoperită: Atunci ai cunoaște, că Dumnezeu îți va da parte din nedreptatea ta.“ — Iov 11 : 1—6.

²² Zofar spuno după aceia lui Iov, că el nimic nu poate să descopere din lucrurile lui Dumnezeu. El pârținește pe cei doi tovarăși fățarnici ai săi, scotând la iveală că ei sunt înțelepții și îndreptățiții, ca să conducă pe oameni pe cărarea pe care trebuie s'o urmeze. Principiul învățaturii lor a constat în aceia, că dacă Iov se curățește din fărădelegile sale, atunci Dumnezeu îl va binecuvânta. Preoții sau conducătorii religiei, în tot timpul vârstei creștine au avut aceiași atitudine cași prietenii presupuși ai lui Iov, spunând poporului, că dacă ei vor trăi o viață curată, și vor da tot sprijinul lor bisericii și puterilor politice sau domnitoare, atunci se vor putea mântui. Cu alte cuvinte ei au spus poporului, că mântuirea lor este în acomodarea lor la regulile bisericii. Ei au nesocotit complet îngrijirile mântuitoare ale lui Dumnezeu prin Isus Christos în favoarea celor supuși, pentru a le împărtăși binecuvântarea vieții veșnice pe pământ prin restatornicire. Ei au pus în discuție, că tot ce este de lipsă, este aceia să-și desvoalte caracterul asemenea lor și asociațiilor lor. Ei nu a cunoscut, că viața curată, și aceasta este și datorința fiecărui om de bine.

²³ E drept, că fiecare om cinstit trebuie să fie onest, moral și curat, dar acest fapt în sine nu ne mântuiește. Preoțimea adus în rătăcire pe oameni ce privește acest lucru. Chiar și facă omul tot ce poate, și totuși nu poate să se mântuiască. Preoțimea nu a spus oamenilor, că nu există sub cer alt mod de mântuire, decât credința în jertfa de răscumpărare și supunerea deplină față de cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dim-

potrivă, au zis poporului să se alătore bisericii și s'o sprijinească; pe maideparte, să se păzească de furt, de călcarea duminicii, și de alte păcate asemănătoare, pentru că numai acestea le vor asigura binecuvântări veșnice. Afară de acestea ei au mai învățat, și învăță și acuma, că numai preoțimea este în măsură să cunoască calea potrivită și pentru aceasta numai ei sunt în drept să explice Scripturile și să sfătuiască poporul. Să luăm seamă la cuvintele lui Zofar:

²⁴ „Au poți să pătrunzi taina dumnezeirei, să descoperi fundul înțelepciunii celui Atotputernic? Căci el cunoaște pe făcătorii de rele și vede ușor pe cei vino-vați dară ei nu vin la cunoștință. Vină dară omul deșert la minte și mânăzulinul sălbatec prefacă-se în om! Iar deți vei pregăti inima, și vei întinde mâinele tale către dânsul, fărădelegea de o vei depărta din mâna ta, și nici o nedreptate nu va locui în cortul tău, atunci îți vei ridica fruntea fără pată, vei fi tare și nu te vei teme de nimic.“ — Iov 11 : 7, 11—15.

²⁵ În răspunsul lui Iov era batjocurăși dispreț, chiar așa cum oameni cinstiți cu batjocură și dispreți au discutat vorbirile mincinoase a preoților. „Si Iov răspunse și zise: S'ar putea zice în adevăr, că neamul omeneșc sunteți voi, și că odată cu voi va muri și înțelepciunea! Am și eu minte ca voi, nă sunt mai prejos decât voi. Si cine nu știe lucrurile pe cari le spuneți voi? Eu sunt do batjocura prietenilor mei când cer ajutorul lui Dumnezeu: dreptul, nevinovatul de batjocură!“ (Iov 12 : 1—4) După aceia adresând cuvintele sale celor trei oameni, care au venit la dânsul sub motivul, că vreau să întindă ajutor și mângâiere, așa le vorbise Iov: „Ce știți voi, știu și eu, nu sunt mai prejos decât voi. Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricea înaintea lui Dumnezeu. Căci voi sunteți niște făuritori de minciuni, sunteți cu toții niște doctori de nimic. O de ați fi tăcut, ce înțelepciuno ați fi arătat! Acum ascultați vă rog apărarea mea, și luați aminte la răspunsul buzelor mele! Vreți să vorbiți oare lucruri nedrepte din dragosto pentru Dumnezeu? Si să spuneți minciuni ca să-l apărați? Vreți să țineți cu el și să faceți pe apărătorii lui Dumnezeu? Dacă vă va cerceta, va găsi oare bine? Sau vreți să-l înșelați cum înșelați pe un om?“ — Iov 13 : 2—9.

²⁶ Din aceasta se vede clar, că cei trei prieteni presupuși ai lui Iov nu pe Dumnezeu, ci pe Diavol l-au reprezentat, când și-a dat toată silința să îndupleco pe Iov, ca acesta să-l învinuiască pe Dumnezeu. Dumnezeu cel puțin de douăori a zis despre Iov, că el era „neprihănit, drept, temător de Dumnezeu și care se abate dela rele“ (Iov 1 : 8; 2 : 3) În această stare se afla el înaintea lui Dumnezeu când a fost lovit de nenorociri. Față de cuvintele clare ale lui Dumnezeu, că Iov era om neprihănit, acești trei fățarnici de repatateori l'au arătat pe Iov de om nelegiuit. Iov însă le spune acum, că ei au venit doar ca doctori, pentru ca să-l vindece și să-l mângâie, totuși vede că ei sunt făuritorii de minciuni și niște doctori de nimic (doctori de teologie).

Scopul lui Satan era, ca să folosească pe acești trei oameni în scopul, ca prin vorbirile lor să chinule mereu pe Iov, sperând că astfel va sili pe Iov să blăsteme pe Dumnezeu. Intre săgoșile lor aprinse, care au leșit din gurile lor murdare, așa a exclamat Iov în neplăcerea sa: „Pentru ce să-mi las carnea în dinți, și pentru ce să-mi pun viața în mâna? Chiar dacă mă omorâș, mă încred în El, dar lui voi apăra purtarea în fața lui.” (Iov 13: 14, 15 — traducere engleză) Iov mai arată, că crede în Dumnezeu, care se va îngrijii de răscumpărare și de restatornire. Aceste a zis: „Numai aceasta mă poate mântui, căci făcărnicul nu poate sta în fața lui. Ascultăși cuvântul meu, și vorbirea mea să intre în urechile voastre! Iacă mi-am rânduit judecata mea, știu că voi fi îndreptat. De ce este cine să mă părăsească aretose, de voi tăcea am să mor.” — Iov 13: 16—19.

Organizația Diavolului, dar mai cu seamă stelele strălucitoare ale acesteia învătă, că ei sunt mai sfinți decât alții, și dacă și alții vor fi ca dansii atunci se pot mântui. Exact acest lucru se arată în discuția dintre Iov și cei trei făcărnicii. Iov le arată, că fiecare om s'a născut de-o potrivă, și că nimeni nu este curat, chiar dacă face tot ce poate ca să se curătească. Pentru aceasta nici acești trei oameni nu erau în drept să-l judece. Tot din această cauză nici preoții nu sunt în drept să judece pe oameni. „Omul născut din femeie are puține zile, dar multe necazuri, răsare ca o floare și se taie, fuge ca umbra și nu rămâne. Și tu îți îndrepti ochii tăi asupra unuia ca acesta, și mă tragi la judecată cu mine? Cine poate scoate un lucru curat din cel necurat! Nimeni!” — Iov 14: 1—4.

Organizația Diavolului secolului de rândul a învățat pe pământ poporul crezul chinului veșnic, prin care se defăima Dumnezeu. Au zis omieilor, că fiecare are un suflet „nemuritor”; și că Dumnezeu a făcut un lac mare cu foc și puioasă, care loc se chină înd; că acolo va trimite pe toți păcătoșii, unde se vor chinui pe veci, fără speranță de scupare. Dumnezeu pe Iov l'a folosit, ca să profetească învățăturile lui Dumnezeu care sunt împotriva învățăturilor false, și ca să arate că școl care a fost botezat de Iad, nu este locul chinului; pe maldărparte să profetească despre învierea și restatornirea omului. „Ah de mai ascunde în locuința morților, de mai acoperi până-ți va trece mânia, și când vei rândui o vreme când îți vei aduce iarăși aminte de mine! Dacă omul mort ar putea să mai învieze, aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găseș. Atunci m'al chema și și-ași răspunde, și și-ar fi dor de făptura mâinilor tale.” — Iov 14: 13—15.

Această susținere a lui Iov, era chiar împotriva minchinci celedintă a lui Satan. (I Moise 3: 4, 5) Dacă toți ar avea suflet nemuritor, atunci nici nu ar putea muri, și nici nu s'ar putea ridica din morți la viață. Satan s'a mâniat foc pe Iov, când a declarat această profeteie adevărată despre învierea morților, și l'a îndemnat pe agentul său Elifaz, ca să răspundă la declarația lui

Elifaz Temaunul a luat cuvântul și a zis: „So căde oare, că înțeleptul să răspundă cu înțelepciune deșartă? Sau săși umple pieptul cu vânt do răsărit? Să se apere prin cuvinte care n'ajut nimie, și prin cuvântări care n'ajută la nimie. Tu nimecești chiar și frica de Dumnezeu, nimecești orice simțire de evlavie față de Dumnezeu. Neleguiești ta își cărmuiește gura, și imprumăși vorbirea oamenilor vicleni. Nu eu ei gura ta te osandeste, buzele tale mărturisese împotriva ta. Tu ești omul care s'a născut întâi? Te-ai născut tu oare înainte dealurilor? Ai fost tu la sfaturile lui Dumnezeu; și ai sorbit din clo înțelepciune pentru tine? Ce știi tu și să nu știm și noi? Ce cunoștință ai tu pe care să n'o avem și noi? Intre noi sunt cărunți, bătrâni, oameni mai înzliși decât tăl tău.” — Iov 15: 1—10.

Această vorbire seamănă cu argumentarea preoților, folosită împotriva acelor oameni cinstiți și umiliți, care se străduiesc să cunoască și să propovăduiască adevărul lui Dumnezeu. Ei susțin, că preoții sunt deținătorii a orice înțelepciune; că înțelepții cărunți, bătrâni, pe cari în biserică li numese de „părinți” sunt singurii în măsură, ca să și deie părerea despre viața viitoare. Ei se dedau chiar și la persecutarea acelor oameni umiliți și cinstiți, care caută să învețe și să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu, care este adevărul. Multor credincioși le-a zis păstoul sub a cărui conducere stăteau: „Ar li mai bine să nu citești cărți, sau să nu cauți să cercetezi singur scripturile. Incredințază numai toate nouă, predicatorilor! Noi suntem păzitorii și singurii învățători ai sufletului D-tale.”

După aceasta Elifaz, care reprezintă pe dușman, face o altă încercare să-l întorcă pe Iov de la Dumnezeu, făcându-l să creadă că Dumnezeu nu are nici o încredere în dansul. Îndrăznește să spună încă și aceia, că Dumnezeu nu se încrede nici măcar în ingerii săi, din care cauză nici față de omieirea plină de păcate nu are încredere, nici chiar atunci dacă omul caută pe Dumnezeu pe calea croită de El. În același timp Elifaz își însușește orice înțelepciune ce vine de sus, chiar așa cum o fac aceștia preoții din timpul nostru. „Dacă n'are încredere Dumnezeu nici în sfinții săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înainte lui, cu cât mai puțin ființa vrieoasă și stricată — omul, care bea neleguirea ca apă! Vreau să te învăț, ascultă-mă! Voi istorisi ce am văzut, ce au arătat înțelepții, ce au descoperit ei auzind de la părinții lor, cărora singuri li se dăduse țara și printre cari nici un strein nu venise încă.” — Iov 15: 15—19.

Elifaz li mai amintește lui Iov, că este nelegiuit și astfel trebuie să îndure soarta celui nelegiuit. Pe Iov n'au putut să-l clatine în neplăcerea sa cuvintele umflate a criticilor săi. „Atunci Iov răspunse și zise: De aceste multe am auzit; toți sunteți niște mângăietori supărăcioși. Sfârșit-ai oare cu vorbele seci? Și ce te îmboldește să răspunzi? Oare eu aș vorbi ca voi dacă aș fi în locul meu? Oare m'aș lega de voi cu cuvinte și aș clătina din cap ca voi? Nu! ei v'aș incuraja cu gura mea. Si compătămirea buzelor mele ar alina durerea vo-

astră. De vorbese durerea mea nu se alină; și de încețez, oare se depărtează măcar ceva de mine? Dară acum puterile mi-au slăbit, tu ai pustiit toate ale mele." — Iov 16 : 1—7.

³³ Elifaz, Bildad și Zofar au continuat în regula obișnuită muștrarea lui Iov, aducându-i aminte, că Dumnezeu pentru fărădelegile sale cu voința l-a bătut cu aceste necazuri. În tot timpul discuției, acești trei oameni în nenumărate rânduri au încercat să arate lui Iov, că nici odată nu va fi îndreptățit înaintea lui Dumnezeu. Dănsul însă pelângă toate acestea a rămas cu convingerea, că nu suferă pentru nelegiuirea sa. A știut că a iubit pe Dumnezeu și a făcut tot ce a putut să-l servească. Si-a păstrat neprihănirea, (ținând cu toată puterea la credința în Dumnezeu.

³⁶ În această parte a icoanei profetice două lucruri sunt aduse în față: 1), că cei trei oameni, care au susținut că sânt prieteni ai lui Iov, au închipuit organizația dușmanului Satan, și susținerea lor că reprezintă pe Dumnezeu corespunde întotdeauna susținerii membrilor organizației Diavolului, care spun că asemenea reprezintă pe Dumnezeu; și că aceștia defaimă pe Dumnezeu. 2), că în decursul veacurilor, Dumnezeu a trecut prin luptă pe unii oameni cinstiți și i-a făcut capabili să-și păstreze credințioșia și credința în Dumnezeu, măcar că erau înfățișați de unetele Diavolului în mod fals. Toți cei ce se cugetă cumpătat să examineze, întrucât corespund faptele închipuirii și ce ocazie fiind conducătorii sistemelor religioase omeniței suferinde. Că toată omenirea cași Iov este plină de bube urâte, aceea nu o poate contesta nimenea care se cugetă drept. Ce conțin atunci învățăturile sistemelor bisericesti, ce ar putea mângâia omenirea?

³⁷ Catolicii așa vorbesc: „Dacă te alături bisericii noastre și urmez sfaturile părinților bisericii, după moarte merg în cer: Dealtfel ajungi în purgator; și dacă nu te pot scoate de acolo în schimbul unei onorarii bănești, atunci vei rămânea în vece în foc și vei arde în pucioasă. „Protestanți din parte-le spun următoarele: „Noi reprezentăm pe Dumnezeu; dacă vrei să te mântuiești, alătură-te la biserica noastră unde trebuie să urmez sfaturile învățătorilor sau părinților bisericii, pentru că dealtcum vei ajunge în chinul veșnic.“ Alte ramuri ai organizației lui Satan, care tot acel scop îl urmăresc, ca să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, învață, Că mântuirea nu are nici o bază de credință sau supunere, fiindcă omul este un produs al evoluției (teoria dezvoltării) și din propria sa utere se va dezvolta în adevăr pănăcând va ajunge și cel mai nobil scop cel urmăresc.

³⁸ Acești conducători ai bisericilor susțin, că ei sunt singurii învățători ai Scripturilor. În vestirea crezurilor lor false sânt ajutați de elementele comerciale și politice a lumii. Dumnezeu lor este Satan. Nici o parte al așa zisei „creștinătăți organizate“ nu vorbește despre planul dumnezeesc asupra răscumpărării prin sângele lui Isus Christos, învierea din morți, și restatornicirea

pe pământ al celor supuși. Învățăturile propovăduite de sistemele bisericesti cu care se unesc și asociații lor, nunnumai că nu aduc mângâiere poporului suferind, dar alungă mare mulțimi dela Dumnezeu.

³⁹ Sistemele bisericesti vorbesc de Isus și îl arată de Răscumpărător, dar cuvintele lor de fapt nu sunt altceva decât cuvinte batjocoritoare, chiar așa dupăcum și cuvintele celor trei prieteni ai lui Iov. Cel mai mult ce spun despre Isus Christos este aceea, că e bine să învățăm viața lui ca pe un exemplu de urmat, și viața sa a dat-o oamenilor de învățătură ca urmând-o, să primească un caracter mai nobil, care apoi le asigură mântuirea lor proprie. Majoritatea acestor conducători ai bisericilor tăgăduiesc că Isus ar fi fost mai mult decât un om păcătos. Ei neagă fățiș valoarea jertfei sale, și aruncă la o parte puterea mântuitoare a sângelui său. Ațtăzi nu mai este vre-un sistem bisericesc sub soare, care să învețe, că sângele lui Isus deaccia s'a vărsat, ca să se câștige prin aceasta un preț de cumpărare pentru răscumpărarea omului din moarte; că fiecare om s'a născut păcătos, și că numai prin sângele lui Christos poate să vină mântuirea și că Dumnezeu la timpul hotărât va da viață pe pământ celor supuși prin înviere și restatornicire.

⁴⁰ Toate acestea sisteme bisericesti figurează ca reprezentante ale lui Dumnezeu, de fapt însă sunt membre organizației Diavolului, din care cauză sunt mișei, făuritorii minciunilor și doctor netrebniți ai teologiei. Toate sistemele „lumei creștinești“ neagă împărăția lui Dumnezeu pe pământ că ar fi o uncaltă, care aduce pace, prosperitate și viață. În locul împărăției lui Dumnezeu primește liga națiunilor, ca pe mântuitorul omeniei. Intre aceștia, înafară de sistemele bisericesti sunt câțiva oameni, cari își păstrează neprihănirea în fața lui Dumnezeu.

⁴¹ Dovada este convingătoare, că în icoană cei trei prieteni ai lui Iov care au venit ca doctori, preumbresc partea organizației Diavolului văzută, altcum „creștinătatea“, care lucrează prin acei reprezentanți ai săi, pe care Satan îi folosește în scopul să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu. Cuvintele celor trei oameni, care figurau ca prieteni ai lui Iov, nu au mărit pe Iehova, ci mai bine au adus ocară asupra numelui său. Elihu?

⁴² În această icoană a mai figurat un caracter afără de cei dinainte, care s'a chemat Elihu. El se trăgea din rudenția lui Avraam. (I Moise 22 : 20, 21) Așa credința a avut în Dumnezeu ca Avraam. Era fiul lui Barachia, care nume înseamnă „cel care își îndoieste genunchii înaintea lui Dumnezeu.“ Inseamnă numele Elihu este: Dumnezeu lui; El este Dumnezeu meu; El singur este Dumnezeu meu.“ „Elihu era tânăr. Era unul din multimea, care ascultau tăcuți convorbirea lui Iov cu cei trei preteni presupuși ai lui. În tot timpul discuției nu a vorbit un cuvânt, până nu au sfârșit cu flecăriă ce trei înțelepți profesioniști. „Și cei trei bărbați încetară

de a mai răspunde lui Iov, căci în ochii lui el tot drept să socotea.“ — Iov 32 : 1.

⁴² În timp ce Elihu a ascultat disenția dintre Iov și cei trei oameni, s'a mâniat pe Iov, deoarece acesta s'a justificat numai singur, fără să fi preamărit pe Iehova. Însă Elihu s'a mâniat mai cu seamă pe cei trei prieteni presupuși ai lui Iov, pentru că au osândit pe Iov și nu i-au răspuns la argumentele lui. Ei s'au preamărit pe ei înșiși și se lăudau cu starea lor dreaptă. Elihu nu a osândit pe Iov cum au făcut cei trei prieteni presupuși ai lui. Și dacă nu a văzut de potrivit în Iov, că el se arăta drept, totuși din cuvintele lui Elihu reesă ca împrejurare îngăduitoare, că Iov nu a fost în clar cu adevărată situație. A zis: „Iov n'a vorbit cu înțelepciune, și cuvintele sale sunt fără înțeles.“ — Iov 34 : 35.

⁴⁴ Prin aceasta Iov a închipuit pe mulți oameni sin-ceri care n'au putut înțelege niciodată, că suferințele lor rezultă din faptele lor rele făcute cu voința, deoarece sunt în clar, că numai potrivit au voit să facă. Asemenea nu s'au putut uni niciodată cu ceea ce a învățat așa numita „creștinătate“ despre Dumnezeu dreptății și al iubirei. Ei au fost întotdeauna pregătiți, ca să-și ducă necazurile înaintea lui Dumnezeu, crezând că va face cu ei ceea ce ar fi mai bun. Ei au nesocotit învățăturile bisericilor, și anume pentru aceea, că fiind ei oameni de treabă niciodată nu au putut înțelege cum se pot armoniza astfel de învățături cu Creatorul atotștiutor, drept și iubitor.

⁴⁵ Elihu a preamărit pe Iehova. Ca cel mai tânăr a dat onoarea celor învățați cărunți care au vorbit înaintea lui, dar nu i-a măgulit pentru cinstea lor mare. Așa a început vorbirea sa: „Sunt tânăr de zile și voi bătrâni, de aceea m'am temut și m'am ferit a vă spune părerea mea. Zisu-me-am: zilele să vorbească și mulțimea anilor să facă cunoscută înțelepciunea, dară înțelepciunea este un spirit pus în oameni și suflarea Atotputernicului care-i face înțeleghători. Cei neînaintați în zile pot fi înțelepți, și cei care nu sunt bătrâni pot ști ce este drept. Drept-aceia zic: Ascultați-mă, și eu vă voi spune părerea mea. Iacă așteptat-am cuvintele voastre: ascultat-am dovezile voastre, până ce v'au lipsit cuvintele. Luatu-v'am seama, dară iacă nimenea din voi n'a fost, care să fi convins pe Iov, nici unul din voi, care să fi răspuns cuvintelor lui. Să nu ziceți: găsit-am în el înțelepciunea, Dumnezeu numai îl poate birui, iar omul nu... Voi vorbi deci și mă voi ușura, voi deschide buzele mele și voi răspunde. Fața nici unuia nu voi căuta, și pre nici unul nu voi linguși, căci nu știu linguși, altfel într'o clipă m'ar răpi făcătorul meu!“ — Iov 32 : 6—13, 20—22.

⁴⁶ Lăudarea și preamărirea oamenilor niciodată nu-i place lui Dumnezeu. În legătura cu aceasta amintim celor doi că cei distinși ai organizației Diavolului văzut au fost întotdeauna acei oameni care s'au lăudat și preamărit, preamărind și alți oameni asemenea lor. Intreaga vârstă a „creștinătății“ era timpul când toată cinstea se atribuia eroilor. Priveste numai expozițiile de picturi

ale Americii și Europei și te vei convinge de adevărul acestei afirmațiuni. În fiecare pictură mai însemnată, care ilustrează puterea unei națiuni sau cărmuirii, locul principal îl ocupă marele războinic, iar lângă dânsul ocupă loc oamenii mari de stat și lângă dânsi găsești și pe preoți, pe cari îi putem recunoaște după halatele lor, și fețele lor evlavioase. Scopul evident este acela, ca să înfricoșeze pe poporul de rând și să facă să simțească măreția acestor oameni, făcându-i să se închine marilor comandanți ai „creștinătății.“

⁴⁷ Să înțelegem și aceea, că aceste picturi vestite în că dovedesc asociația strânsă, ce există între puterile financiare, militare, politice și preoțești. Aceasta asemenea formează o dovadă palpabilă, că aceștia sunt reprezentanții vizibili ai organizației Diavolului. Se poate aștepta deci, că ei vor lăuda și preamări oamenii organizațiunii lor. Pentru ce fac aceasta?

⁴⁸ Răspundem, că Satan întotdeauna a avut de scop să facă pe creaturi să se închine oamenilor, ca astfel oamenii să se poată întoarce dela Iehova Dumnezeu și în loc de Iehova Dumnezeu să se consacreze altora. Să întărim odată pentru totdeauna regula, dela care nu există abatere, că atunci când oamenii sunt cinstiți, adorați și preamăriți, acest fapt constituie urmările influenței viciene a Diavolului, care are de scop să întoarcă pe oameni dela Iehova.

⁴⁹ Cei religioși întotdeauna au căzut în această cursă. Evreii și-au preamărit pe rabinării lor. Membrii bisericii catolice pe preoții lor, pe care i-au și declarat de sfinți. Sistemele protestante la rândul lor și-au preamărit preoții și i-au lăudat ca pe niște oameni mari și valoroși. E drept că aceasta rezultă în mare parte din neștiința poporului, dar și aceea este drept, că această neștiință a fost nutrită de Satan dușmanul. Mulți creștini, care nu s'au alăturat nici la catolici și nici la protestanți, tot numai oameni au cinstit spre paguba lor. Să poate depune ca o regulă sigură, că atunci când cineva susține despre sine, că s'a consacrat lui Dumnezeu, și în acel timp preamărește un om sau pe mai mulți, acela va avea mare greutate când va trebui să stea în probă și va trebui să dovedească credincioșie deplină față de Dumnezeu. Dintre unii ca aceștia cei mai mulți cad.

⁵⁰ Elihu pe acela îi invinovește pentru nenorociri, care au cinstit pe oameni. Aceste a zis: „Nu voi căuta la înfățișare nu voi linguși pe nimeni, căci nu știu să lingusec, altfel într'o clipeală m'ar lua ziditorul meu.“ (Iov 32 : 21, 22.) Cuvintele lui într'adevăr sunt profetice. Mulți au fost îndepărtați dela Domnul prin cuvinte măgulitoare, iar alții pentru aceea au căzut, că au primit cu mare plăcere linguşirile altora. Dar ar putea întreba cineva: Pentru ce îi înlătură Domnul pe acela, care cinstesc pe oameni? Răspunsul va fi foarte clar dacă vom înțelege marea dușmănie ce există între Iehova și Satan. Să ne cugetăm totdeauna la acela, că Satan, Diavolul are de scop să întoarcă întreaga creație dela Dumnezeu. Să ținem și acela înaintea ochilor, că Iehova

a declarat, că nu este alt Dumnezeu afară de El." Și nu uităm, că toate creațiile numai dela și prin Iehova pot să primească viață. Pentru aceasta, un om, care se declară de scriitor al lui Dumnezeu și dă titluri măgulitoare baptuilor, laudă și preamărește pe omul și face eroi din oameni, acela urmărește învățăturile și convingerile lui Satan al Diavolului și nu urmează pe Domnul, nici nu dă ascultare cuvintelor lui Dumnezeu.

Fiecare creatură care este aprobată de Dumnezeu, cu încredințare trebuie să primească cunoștința, care deosebește pe Dumnezeu de Satan, și trebuie să se alăture pe deplin la Dumnezeu. Elihu a stat de partea lui Iehova și cu totul s'a pus să lupte pentru Dumnezeu. Și aceasta este important și o însemnă, că pe o regulă, ce trebuie urmată de toți aceia, care caută plăcerea lui Iehova. Marele cugețator izraelit, Pavel, a observat în timpul său ce mare pericol este lășăria. Așa a vorbit: "Cine dară este Pavel, și cine este Apolos decât numai servi prin cari alii crezut precum a dat Domnul încredințarea? Eu am plantat, Apolos a udat, iar Domnul a făcut să crească. Încât nici cel ce plantează, nici cel ce udă este ceva, ci Dumnezeu cel ce face să crească." — I Corinteni 3 : 5—7.

Elihu așa a vorbit către Iov: "Da zis-ai în auzul meu, și auzit-am vocea cuvintelor tale: Sunt curat fără păcat, și nici o vină mi este în inime. Tăcă el caută cuvinte asupra-mi și mă socoale neamie al său. În butuc nis-a picioarele mele, și pândeste toți pașii mei. Iacă-ti răspund: Într-aceasta n'ai dreptate, căci Dumnezeu mai mare este decât omul. De ce te cerși cu dansul? Căci El nu dă seamă nimănui de faptele sale. Dumnezeu vorbește odată și de douăori de n'a luat seamă omul la înfața oară." — Iov 33 : 8—14.

Iov a vorbit fără să înțeleagă. Ar fi putut să înțeleagă, că nu de aceea a suferit, că doară a păcătuit cu voiața înaintea lui Dumnezeu. Prictenii lui presupuse lui Iov învins în mod corect, chiar așa dupăcum nici preoții nu au învățat pe popor cumsecădo despre Dumnezeu și despre accia, pentruce trebuie să sufere omenirea.

Elihu după accia și-a continuat vorbirea în lauda lui Dumnezeu. Cuvintele lui Elihu erau profetice, și au vorbit despre planul sau scopul Domnului de a opri puterea morții și al suferinței și de a răscumpara pe om, pemaideparte, că toți aceia, care dupăce vin la cunoștința adevărului și se supun lui Dumnezeu, vor fi restaurați la zilele lor din tinerețe. Cuvintele lui erau cuvintele vieții, care au arătat scopul lui Dumnezeu, că prin răscumparare, înviere și restaurare va da viață omenirii. Mai întâi arată rassa omenească, în persoana unui om bolnav, rănit, slab și mai mort. Descrie, cum ursește din pricina suferințelor sale toate ce sunt în jurul său, chiar și pâinea și mâncarea, dupăcum arată, că dacă ar fi lângă om un trimis, care să-i explice și să-i arate calea adevărată, Dumnezeu ar avea mila de om și l-ar izbăvi dela moarte, motivând acest fapt cu prețul de răscumparare. — Iov 33 : 18—30.

Este evident, că Dumnezeu va folosi pe unii, care au vellele sale să ducă vestea adevărului său. Iar accia care fac aceasta, vor moșteni binecuvântări veșnice dela Domnul. (Urmează)

Intrebări pentru studiul berean.

1. Care este scopul permanent al lui Satan dupăcum reeșă din profetia lui Iov? Pentruce a folosit de bucle astfel de oameni, care susțin, că reprezintă pe Dumnezeu?
- 2, 3. Ce începe Satan cu Iov în aceste aliniate al studiului nostru? Cum biruește Iov această parte a probei? Ce închipuie starea și purtarea lui Iov?
- 4, 5. Fă asemănare între învățătura corectă în această privință, și accia pe care au învățat preoții în locul ei. Explică cum s'a întors preoțimea dela cuvântul lui Dumnezeu!
- 6—11. Arată dacă cuvintele lui Elifaz adresate lui Iov au fost drepte și mângăitoare! Arată exemplee din timpul nostru pentru explicarea, că deo se întore ei dela Dumnezeu și dela cuvintele sale.
- 12, 13. Care cuvinte ale lui Iov ne arată tristețea și efectul purtării rele a „pretenilor“ față de Iov? Cum răspunde Iov lui Elifaz?
- 14—16. Ce este miezul cuvintelor lui Bildad? Ce mângăiere conțin acel cuvinte pentru Iov? Aplică această parte a icoanei!
- 17—20. Arată ce învățatură cuprinde răspunsul pe care l'a dat Iov lui Bildad! Arată, că Iov a recunoscut singura unealtă prin care omul poate să se apropie de Dumnezeu să se împace cu El!
- 21, 22. Ce clasă a închipuit Zofar, judecând după cuvintele sale? Descrie situația conducătorilor religioși din timpul prezent, cași o împlinire exactă al acestei părți al profetiei!
- 23, 24. Asemnă măsura eroită de preoți, cu cerințele Scripturii, care arată condițiile mântuirii omului!
- 25—28. Cum închipuiește răspunsul lui Iov dat acestor trei oameni starea acolora, care în mod sincer își dau silința, să cunoască și să facă ceiace este potrivit, în asemănare cu starea conducătorilor religioși?
- 29, 30. Cum înfruntă Iov învățăturile chinului veșnic și al nemuririi sufletului? Pentruce s'a supărat foe Zofar la cuvintele de adevăr și înțelepciune ale lui Iov? Cum închipuie cuvintele lui Zofar punctul de vedere al conducătorilor religioși de azi?
- 31—33. Fă asemănare între argumentarea clasei Elifaz de azi, și vorbirea lui Elifaz din Iov, cap. 15!
- 34, 35. Arată, că răspunsul dat de Iov lui Elifaz închipuiește situația multor oameni sinceri flămânzi de adevăr din timpul prezent.
- 36—40. Ce două lucruri importante ridică la iveală, această icoană profetică? Arată încercătura învățăturilor eclesiastice, și nepuțința lor de a mai putea învăța omenirea conform adevărului lui Dumnezeu!
- 41—44. Cine a fost Elihu? Intrucât este important numele și marea lui? Cum vorbește lui Iov și ce închipuiește această?
- 45—49. Ce învățatură cuprind cele dintâi cuvinte ale lui Iov ce privește recunoașterea lui Iehova, ca singurul izvor al cunoștinței și înțelepciunii adevărate? Dar în privința purtării potrivite a omului față de om? Asemnă icoana cu ceiace se poate vedea în această privință azi în creștinătate!
- 50, 51. Ce învățatură importantă ni se dă în Iov 32 : 21, 22 și în I Corinteni 3 : 5—7?
- 52, 53. Ce lecție putem trage din sinceritatea din sinceritatea lui Elihu față de Iov și din accia, că acăutat să se folosească de ocazie spre preamărirea lui Iehova? Pentruce a exprimat Iov acelea cuvinte la care se referă aici Elihu?
54. Arată acele trăsături frumoase ale planului lui Iehova pe care l'a vorbit Elihu lui Iov și sunt însemnate în Iov 33 : 18—30!
55. Ce arată partea profetiei până aici în privința adevărului, că Dumnezeu folosi va oare unele unelte omenești, ca să ducă poporul la vestea adevărului?